

Midnattsropet

Nr 4 • 1983 • Årg 24 • Pris kr 5:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Pilgrimsskolan riksdagsfråga
NY 'MARANATA-LAG' I HÖST

lovat skolminister Bengt Göransson

Se sid. 6-7

Ovan: Sonja Sandvik tillsammans med grannar som visar sin glädje och sin tillgivenhet till sina svenska vänner.
T.h.: Stina Fridolfsson samtalar med utbildningsministern i Dom. rep. om Maranatafolkets skolprojekt.

Utbildningsministern i Dominikansk — **BED FÖR**

(Bildreportage: PER-ARNE IMSEN)

Bilden: Johan, Fredrik och tre flickor från grannskapet.

Ovan: Stina Fridolfsson leder sången på spanska. Det är möte i storfamiljens cafeteria och många barn och äldre har sökt sig dit.

Republiken i samtal med Stina Fridolfsson:

DOMINIKA NERNA!

Stina Fridolfsson sammanträffade helt nyligen med utbildningsministern i Dominikanska Republiken i samband med en TV-inspelning och passade då på att ställa en del frågor. Bl a frågade hon: Vad kan vi

göra för det dominikanska folket? Utbildningsministern var inte sen att svara: Det första och viktigaste ni kan göra är att bedja för vårt folk. Det var minsann ingen svensk utbildningsminister.

TV-utsändning från det statliga TV-bolaget. Arne Imsen intervjuades i en halvtimme om storfamiljen och urkristendomen, tolkad av Stina Fridolfsson.

Uppehåll mig med villighetens ande

av Arne Imsen

Många människor är besjälade av en naturlig verksamhetslust. De finner det helt naturligt att entusiastiskt arbeta för den sak de sympatiserar med eller tror på. Då sådana människor engagerar sig i Guds verk, ser man ofta snabba och till synes stora resultat. Vi har säkerligen anledning att tacka Gud för alla ambitiösa individer, som ställer sig disponibla för Gud och hans verk. Beklagligtvis får man ofta bevittna att sådana hängivna arbetare äger intensitetens, men saknar uthållighetens resurser, varför deras insatser blir alltför sporadiska eller säsongbetonade. Omoget kastar de sig in i nya uppgifter och sköter dem så länge de stimuleras av nyhetens behag. Då de kommer underfund med att andliga framgångar inte är så lättköpta, utan fastmer kräver stora personliga offer och metodiskt förberedelse- och grundläggningsarbete, tröttnar de och försvinner från det slit-samma, men hälsosamt fostrande grovarbetet in i nya verksamhetsformer eller ger sig ut på nya religiösa experiment, utrustade med nya nervkittlande lärosatser. Som regel byter dessa, ofta disharmoniska, människor åsikter lika lättvindigt och anpassningsbart som man väljer ytterplagg eller ömsar skinn för yttligt miljöombyte. Men eftersom den inre naturen aldrig påverkas av yttre förändringar är de dömda till rotlöshet i sin flykt bort från en sann uppgörelse med ett ombytligt och svekfullt sinne.

Det är uppenbarligen ett fåtal människor förunnat att förstå uthållighetens och ståndaktighetens välsignelser. I varje fall ger oss hela den kristna historien många exempel på att ett jämförelsevis litet fåtal förblir trogna uppdragsgivaren och uppdraget under provotider. Men de som övervinna blir ett andligt kraftfält med långt större inflytande och betydelse än vad sociologiska värderingsinstrument kan mäta. I kamptider får man vara

beredd på fanflykt, men absolut inte därför sänka banéret och med kompromisser smutsa dess färger för att vinna kortsiktiga segrar. Somliga låter sig så helt dikteras av personliga känslor och tillfälliga stämningslägen och frontförändringar, att deras högst individuella mot-sättningar till vittnen eller nådessyskon motiverar deras uppbrott. Alla dessa enskilda episoder upprepas och blir så småningom ett förvirrat och kaotiskt mönster, där samma företeelser känns igen från tid till annan, och från församling till församling.

Den som flyr bort från problemen kommer att dö i dem, men den som utan fruktan men i ödmjuk förtröstan till Gud, blir stilla och behandlar dem i bön och inväntar Guds förunderliga ingripande, frälsas ur dem och räddar samtidigt många andra och stora andliga värden. För detta tarvas emellertid någonting mer än vanlig mänsklig verksamhetslust eller köttslig framgångs-teologi. Det måste till personlig överlåtelse av sådan halt och karaktär att den uteslutande kan tillskrivas personlighetens frigörelse genom den helige Ande. Det sker som regel genom förödmjukelser och djup syndakännedom, som ger rum och möjlighet för ett gudsingripande där detta gudomliga verk manifesterar sig så att villighetens ande får totalt herravälde över ett uttömt och utdömt, men dock formbart, mänskligt material.

Om korset, och endast korset, verkligen och uteslutande är vår berömmelse, är uppgörelsen med allt religiöst dagdrömmeri och dess snärjande lyckofilosofi slutlig, och den inneboende människans djupaste behov kommer att mättas av upprättelsens och återinsättelsens nåd. Den konungliga bönen från en botfärdig syndare har förlösande kraft:

"GUD, UPPEHÅLL MIG MED VILLIGHETENS ANDE!"

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/23 52 30
Utkommer med 12 nr om året.
Ansvarig utgivare: Finn-Arne Imsen.

Omslagsbild: Marknad i Rättvik. Gulli Dahlberg förmedlar evangelium genom kassetter och skivor, för marknadsbesökarna.

Prenumerationspriset är Helår 60:-. Halvår 32:-. Lösnummer 5:50. Till Finland, Norge o. Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1983.

Konferens i Oslo

13 till 15 april var det konferensdagar i Betel, Stovner, strax utanför Oslo centrum. Det var i detta kapell Arne Imsen fick sin undervisning och gjorde sina grundläggande andliga erfarenheter. "Där blev jag andedöpt och här i golvet blev jag döpt", pekade han och berättade om den pingstväckelse som drog fram på T. B. Barratts och Severin Larsens tid. Arnes far, Georg Imsen, stod här troget som föreståndare i många år.

De profetiskt laddade mötena genljöd i hela landet genom massmedia och norsk television som sände ett långt filmat inslag från onsdagskvällens möte i nyhetssändningen samma kväll.

En ung dominikanska blev också oerhört intresserad, då hennes hemland blev aktualiserat, och sökte sig till mötena. Det visade sig att hon bott i Norge 10 år och nu stod i begrepp att återvända till sitt hemland för att hjälpa sitt folk.

På lördagen och söndagen fortsatte konferensen i Örebro med fyra laddade väckelsemöten. Där Jan-Egil Hafsahl med syskonen från storfamiljen i Norge medverkade.

Pilgrimsfolket
BETEL Stovnervn. 58.
 Onsd. 1930 } **MISJONS &**
 Torsd. 1930 } **OPINIONS-**
 Fred. 1930 } **MØTER**
ARNE IMSEN
 Christina og Per Arne Imsen
 Tage Johansson, Jan E. Hafsahl
 med venner fra Sverige
 og Norge.
VELKOMMEN !

VÄGVISAREN

Text:
**PER-ARNE
 IMSEN**

TILLBEDJAN

I Uppenbarelseboken möter vi tillbedjan i himmelen. Det är lovsången till Lammet som blev slaktat och som är värdigt att mottaga äran och priset och väldet i evigheternas evigheter. Där är ingen tvekan om vem som bör äras.

Vi ser också i Uppenbarelseboken att det är en oerhörd verksamhet på jorden för att få människan engagerad i en tillbedjan, inte till Kristus, men till vilddjuret. Draken ger sin myndighet till vilddjuret och det förmår alla jordens inbyggare att falla ner i tillbedjan.

Vi vet att världens ande arbetar intensivt för att skymma Kristus för oss, så att vår lovsång till honom upphör. Avsikten är att skymma bort all den gudomliga härligheten, alla de eviga värdena, så att våra hjärtan vänds till det som tillhör tiden. Antikrists ande söker på alla tänkbara sätt att engagera oss i tillbedjan. Och vi ser det fruktansvärda resultatet i Upp. 13, där det står "och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret. Och de tillbådo draken, därför att den hade givit vilddjuret sådan myndighet, de tillbådo ock vilddjuret och sade: Vem är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det?" — "Och alla jordens inbyggare skola tillbedja det, ja, envar som icke har sitt namn från världens begynnelse skrivet i livets bok, det slaktade Lammets bok. Den som har öra, han höre."

Här ser vi alltså profetiskt dessa fruktansvärda faror som lurar på oss. Vi kan se i Israels historia att fastän de var mitt inne i vandringen, mitt i församlingen, så sker ett fruktansvärt avfall. "De vände sig med sina hjärtan mot Egypten" "de glädde sig över sina händers verk". Då står det att Gud vände sig bort. Han ville inte se deras styggelser.

I sändebrevet till församlingen i Efesus så finner vi gärningar, arbete och ståndaktighet. Där finns anbedning och uthållighet i lidande. Men den första kärleken hade gått förlorad. Mitt i verksamheten och arbetet FÖR Kristus hade det väsentligaste gått förlorat. Helt plötsligt står det som är gjort för Jesus mellan honom och hans folk. Det har skett en förskjutning i tillbedjan. Blicken har sänkts från det eviga och gudomliga till alla de aktiviteter och all den verksamhet som man med sin mänskliga kraft utan Kristus har lyckats prestera.

O, vad viktigt det är att vi provar oss ständigt inför detta att det är Jesus Kristus som är konung på vårt hjärtas tron och att det är honom som vi ger all vår ära. Enda sättet för oss att hålla världens ande ute är att äga ett inre övertryck "LÅT er uppfyllas av helig ande", säger Paulus. Vi ser alltså att det handlar om ett engagemang ifrån oss själva.

Och den helige andes uppgift är just att uppenbara Jesus Kristus för våra hjärtan och visa nya sidor av hans härlighet, att ge oss en rätt Kristusbild, så att vi kan se honom i alla hans härlighet. Sådan som han verkligen är. Och vår lovsång sträcker sig fram mot en ordning som skall komma till stånd i tidernas fullbordan då Kristus är allt i alla. Vi lovsjunger honom som Gud har insatt till konung på Sion, sitt heliga berg. Vi lovsjunger honom och alla makter måste fly, därför att allt som kan nämnas är honom underlagt.

Låt dig inte luras av världens ande som ljuger för dig om Jesus och ger dig en felaktig Kristusbild. Öppna ditt hjärta och upphöj Jesus. Då öppnas dina sinnen, du får nya tankar, gudomliga tankar och skådar in i en helt ny värld. Guds eviga värld.

Fråga i riksdagen:

1982/83:398 av MARGARETA PALMQUIST (s) till statsrådet BENGT GÖRANSSON om utomlands bedriven skolundervisning av vissa religiösa organisationer:

Det förekommer att religiösa organisationer, t ex Maranata, "tar hand om" barn och ungdomar och erbjuder skolundervisning i egen regi. I en del fall synes dessa organisationer ovilliga att redovisa hur undervisningen sker. Det finns risk att barnens rätt till en god grundskola inte blir tillgodosedd.

I de fall undervisningen förläggs utomlands torde dessa risker öka påtagligt. Både barnen och deras föräldrar kan bli offer för organisationens godtycke. Det kan bli svårt att klara fortsatt skolgång i Sverige.

Hur bedömer statsrådet att fortsatt skolgång i Sverige kan säkras för barn som fått delar av sin skolutbildning i "sektskoior" utomlands?

Maranatabarnen riksdagsfråga

Skolminister BENGT GÖRANSSON svarar MARGARETA

NY SKOLLAG I

Här följer utskriften från Riksdagen den 21 april

SVAR PÅ MARGARETA PALMQUISTS FRÅGA OM UTOMLANDS BEDRIVEN SKOLA, UNDERVISNING AV VISSA RELIGIÖSA ORGANISATIONER, STATS- RÅDET BENGT GÖRANSSON HAR ORDET:

— Herr talman, Margareta Palmquist har frågat mig, hur jag bedömer att fortsatt skolgång i Sverige kan säkras för barn som fått delar av sin skolutbildning i sekt-skolor utomlands.

Genom grundskolan er-

bjudes alla elever, oberoende av bostadsort och sociala förhållanden en likvärdig utbildning.

Att eleverna får vissa grundläggande kunskaper och färdigheter är ett väsentligt krav på skolan. Grundskolan skall även ge social träning och skolning i övrigt. I läroplanen är fastlagt att skolans verksamhet skall präglas av dom grundläggande värderingar om demokrati, tolerans, jämlikhet m.m. på vilket det svenska

samhället bygger. Läroplanen speglar vår demokratis samhällssyn och människosyn. Den svenska skolan är en skola för alla och enligt min mening en bra skola.

Det finns dock en del föräldrar som inte delar den uppfattningen. Inom Sverige finns möjligheten att fullgöra skolplikten inom en godkänd fristående skola. En sådan skola skall ge kunskaper och färdigheter som till art och nivå väsentligen motsvarar de kunskaper och

ARNE IMSEN kommenterar:

Restriktiv väg slutar med konfrontation

Blir det så att samhället väljer att gå en restriktiv väg och använda rigorösa metoder så slutar det i en konfrontation. Den leder inte till några demonstrationer utan till katakombförsamlingar, bestående av kristna som följer sin övertygelse hellre än de med en kadaverdi-

ciplin underordnar sig samhälleliga direktiv som är direkt kränkande.

Det gäller för oss som är kristna nu att vi vaknar upp ur vår eventuella sömnaktighet, skakar dammet av oss, lossar banden av vår hals och intar våra andliga maktpositio-

ner. Blir skärpta och medvetna så vi kan möta de här anfallen som kommer i vågor och som ständigt flyttar fram statens maktsfärer och berövar föräldrarna och hemmen deras inflytande över fostrargärningen och skolsituationen.

Bilden:

Inproviserad presskonferens i riksdagens entré.

Foto: Per-Arne Imsen

Foto: Per-Arne Imsen

PALMQVIST (s)

HÖST

färdigheter som grundskolor.

Ett fåtal föräldrar nöjer sig inte med denna frihet att välja skolgång vid sidan av den offentliga skolan, utan är beredda att gå så långt att de är beredda att flytta sina barn utomlands, för att barnen skall få sin utbildning där. De föräldrar som för sina barns räkning tar ett så avgörande beslut bör vara medvetna om konsekvenserna därav.

Bl a kan det bli svårt för barnen att få ett meningsfullt utbyte av en eventuell fortsatt skolgång i Sverige. Den svenska grundskolan får ta emot ett icke obetydligt antal barn, svenska och utländska medborgare som har fått hela eller delar av sin utbildning utomlands.

I sådana fall krävs som regel särskilda stödåtgärder, under en kortare eller längre tid. Bl a kunskaperna i svenska språket, om svenska förhållanden måste ofta förbättras.

Grundskolan har särskilda resurser för stödundervisning m m. Omsättningen av stödåtgärderna beror på vad som krävs i det enskilda fallet.

Sådana fall som Margareta Palmqvist syftar på, måste, i den mån dessa skolbarn fortsätter sin skolgång i den svenska grundskolan, enligt min mening hanteras på samma sätt.

Någon anledning till ytterligare insatser för dessa elever finns inte enligt min mening.

Margareta Palmqvist:

— Herr talman, tack för svaret.

Jag har velat väcka den här frågan av två skäl. För det första, av flera tidningsartiklar som förekommit under de senaste veckorna har det framkommit att organisationen Maranata har för avsikt att skicka barn till en egen skola i Dominikanska Republiken.

Man vill på det här sättet ge barnen en undervisning som helt kan präglas av organisationens värderingar. Undervisningen uppges

MARGARETA PALMQVIST (s), 21 april i riksdagen:

"Maranata har för avsikt att skicka barn till en egen skola i Dominikanska Republiken.

Man vill på detta sätt ge barnen en undervisning som helt kan präglas av organisationens värderingar...

också bli mycket billigare än den som bedrivs i vår grundskola. För det andra, jag har i likhet med flera riksdagsledamöter här fått ett brev från en man som är mycket rädd för att hans son skall komma att skickas till Maranatas skola utomlands. Vi skall inte behandla enskilda ärenden här i riksdagen, men, vi är skyldiga att uppmärksamma effekterna av dom lagar och bestämmelser vi beslutar om. Jag delar statsrådets grundinställning om vår svenska grundskola, men har också respekt för de föräldrar som väljer godkända fristående skolor för sina barn.

Jag accepterar därför, och tycker det är viktigt att det ställs bestämda krav både på den offentliga skolan och fristående skolor och att utvecklingen inom skolan följs noggrant. Framförallt gäller detta barn med särskilda behov. Vi har ett gemensamt ansvar för barnen. Både att det finns en god grundskola tillgänglig för alla våra barn, och att barnen får möjligheter att utnyttja den.

I vissa fall måste det anses rimligt att föräldrar ordnar sina barns skolgång utomland. Tex när föräldrar har arbete eller utbildning där. Och invandrabarn går självklart i sina hemlands skolor innan de flyttar hit. Och så till de barn som skickas av svenska organisationer till deras skolor utomlands. Det är bra att statsrådet lägger fast att även dom barnen skall få hjälp i form av stödundervisning om de kommer tillbaka till den svenska skolan. Har våra skolmyndigheter några möjligheter att följa utvecklingen i tex Maranatas svenska skolor utomlands? Kunskaper om förhållanden där skulle underlätta rätt val bland de åtgärder som statsrådet pekar på.

Erfarenheter från undervisning bland utvandrabarn har lett till insikt om att det krävs skiftande och mycket individuellt anpassade åtgärder. Men också att det i fortsättningen krävs särskilda medel anvisade för detta inom grundskolan.

Det är av vikt att dessa resurser stannar inom skolan. Så jag kan därför inte utifrån barnens behov alls förstå dom som hävdar att någon form av fast skolpenning skulle följa barnet. Resurser skulle flyttas ut från den allmänna skolan utan hänsyn till den fördelning som är nödvändig om även barn med särskilda behov skall kunna tillgodogöra sig den grundutbildning som vi anser vara deras rättighet. Jag skulle till slut vilja fråga om statsrådet delar min uppfattning i det här avseendet?

forts. sid. 26

ETT FRITT FOLK!

Vi har väldigt svårt att tillgodogöra oss evangelium utan att samtidigt blanda upp det med tillsatser. För de flesta av oss tar det årtionden att bli befriade från den traditionella belastningen.

Men Bibelns budskap är oerhört mäktigt. Det tränger igenom skalén och de yttre anordningarna och når till det innersta i vårt väsen. Och det är ju helt uppenbart att om det handlar om en livskärna så måste det till något annat än former och mönster. Vi måste nås av det livgivande och skapande Gudsordet.

2:a Mosebok kallas Exodus — uttåget och där har vi utomordentliga förebilder på själva förlossningen och vad den representerar.

Uttåget — vad skall vi tåga ut ifrån, och varför?

Detta är frågor som vi nästan aldrig blir färdiga med. Varför är det nödvändigt att lämna ett territorium för ett annat? Vad är det som bestämmer gränserna? Vad representerar det ena området i jämförelse med det andra. Vad vill allt detta synliggöra för oss med tanke på vårt andliga liv?

Världsherraväldet Egypten

Egypten i denna undervisning är ju inte ett geografiskt område. Det är ju varken geografi eller historia, utan teologi det handlar om. Egypten är en förebild eller motbild till något som om möjligt är ännu vidrigare. Det är alltså inte frågan om Egypten såsom nation utan som ett världsrike, ett världsherravälde. Vi skall göra klart för oss att när

människor har samlats och förenat sig i internationella och världsomfattande organ och utvecklas till ett världsrike, då är det någonting sjukt.

Man kan fråga sig vad som är källan till denna ohyggliga strävan att uppnå världsherravälde. Då upptäcker vi att det är elementära, helt naturliga behov som t ex trygghet, stabilitet, behov av resurser o s v. Dessa människans strävanden är ju så oerhört typiska och slår igenom under olika epoker på olika sätt. Vi möter dem slutligen i det sista av världsriken, som kallas för det anti-kristliga riket. Men kom ihåg att allt detta har sitt ursprung i sådana elementära behov som trygghet, stabilitet, och att skydda sig för fattigdom och nöd.

Istället för att förtrösta på Gud, skapar människan genom sin egen förmåga åt sig institutioner och organ som skall bereda henne denna trygghet. Hon förenar sig i stora, mäktiga block, och så blir de det stora hindret som ligger mellan henne och Gud.

Självständiga människor

Människan är i beroendeställning. Hon har stora och mäktiga krafter emot sig. Men detta beroende, som skulle hjälpa henne att etablera och upprätthålla kontakten med Gud, använder hon så att hon skapar mäktiga block som hon förtröstar på. Så hänger hon sig åt mångguder och avgudadyrkan.

Jag skall ta ett konkret exempel. Vi ser ju att tendensen i vår egen tid är att

göra människor oberoende. De är oberoende av varandra och oberoende av Gud. Men för att skapa oberoende och för att skapa det vi kallar självständiga människor så måste någonting ersätta det som hon tidigare har varit beroende av. Något måste ersätta det och ge henne den tryggheten som hon inte kan leva utan. Och då har vi det system som vi ser utvecklat i vår egen tid. Barnen blir oberoende av föräldrarna, föräldrarna blir oberoende av varandra och så skapar man så självständiga människor. Men vad man i själva verket gör är att man skapar ett större och alltmer dominerande beroende av staten. Och vad det i sin tur får för konsekvenser bär oss historien vittnesbörd om.

Staten blir Gud och övertar alla de funktioner som vi förknippar med Gud. Vi ser det här bryta igenom på olika vis. Rent allmänt så upptäcker vi det i stadsplaneringen, på vilket sätt våra bostäder är byggda. Själva strukturen är ett avguderi. Vi ser att här bor det människor som med sina tekniska resurser och med sitt intellekt vill göra sig oberoende av Gud. Vi kan se det i den sociala strukturen i alla de organ som får överta olika funktioner.

Frigjord egoism

Ju mer människan på detta vis gör sig oberoende, ju mer självständig hon blir, desto farligare blir hon, ty parallellt med hennes oberoende utvecklas hennes egoism. Det är nämligen beroendet som gör oss ödmjuka, sant öd-

Predikan av ARNE IMSEN

mjuka och tuktade. Men får vi vad vi vill och vad vi begär så blir vi farliga. Vi brukar kalla det för att bli bortskämda. Men att vara bortskämd är ingenting annat än frigjord egoism.

Det som skulle tuktas och näpas i gemenskapen, det frigörs istället. Hon har ingen som ser vad hon sysslar med. Hon är fri och självständig, och får *alla* sina behov tillgodosedda av staten.

Jag har förvånat mig alldeles kolossalt över att de kristna kan vara så blinda för detta oerhört farliga förhållande, att de utan protester glider in i ett allt djupare beroende och till sist inte har några som helst möjligheter att utveckla det som hör till deras ursprungliga uppgift och kallelse. Den enskilda kristnes resurser blir stympade, avtrubbade och degenererade.

Mina vänner, detta är en oerhört allvarlig sak. Vi ska se här hur det kan utveckla sig och vilka oerhörda konsekvenser det kan få.

Om vi går till 2 Mos.5:1 så heter det: *"Därefter kommo Mose och Aron och sade till Farao: — Så säger Herren, Israels Gud: Släpp mitt folk så att de kunna hålla högtid åt mig i öknen."*

Det är två sändebud med sin egen märkliga historia och bakgrund. Man kan fråga sig vem som hade gett dem mandatet att företräda Israel framför världshärskaressen? Det var inte genom en valrörelse eller demokratiska beslut. De kom med fullmakten ur anonymiteten.

Om man skulle ha överlämnat avgörandet åt israelerna själva så hade för-

modligen ingen blivit utsedd. I varje fall inte Mose och Aron. Förmodligen hade de inte tilltrött sig uppgiften att utse två representanter som skulle föra deras talan inför Farao. Därtill var de alldeles för kuvade. De levde under ett förfärligt förtryck ur vilket de inte hade några som helst möjligheter att frigöra sig. Det var en effektiv kontroll och övervakning.

Först har vi Farao och allt vad han representerar av militär makt och polisiära organ från det högsta och ner till det lägsta, lokala planet. Vi har hela maktapparaten i alla dess förgreningar på alla dess olika nivåer. Vidare så upptäcker vi att det här riket är inte bara ett rike som bevakas av arméer, polis-makter, tull och annan vanlig gränskontroll. Det här riket är behärskat av magiker, spåmän, astrologer och vise män. Alltsammans fanns representerat i detta maktcentra. Och denna oerhörda kombination av maktmedel var koncentrerad i Faraos händer.

Träldomshuset

Vi kan faktiskt inte ana hur alla dessa centrala eller periferiska makter påverkar den enskilda människan. Hon som står där vid tegelugnen och formar sitt tegel och bränner det såg inte, och hade inte heller direkt kontakt med allt det som Egypten representerade. Men det fanns ändå närvarande i atmosfären, i miljön, i strukturen, i människorna och i dem som kallades för fogdar eller tillsyningsmän. Hon var iakttagen, varje hennes rörelse var

registrerad och inte nog med det, alla hennes arbetsinsatser var också väl registrerade.

När Mose talar om Egypten använder han uttrycket träldomshuset. Världsriket som ett hus, då förstår du att allt är sammanträngt och komprimerat.

Den bundna tanken, det bundna yttrandet, avsaknad av yttrandefrihet, mötes- och organisationsfrihet. Vi har alldeles för ytliga uppfattningar om vad träldomen egentligen avser, och därför förstår vi aldrig vad Jesus säger: "Om nu Sonen gör eder fria, då blir ni verkligen fria". Det handlar om att vara fri på en rättslig grund. Den frihet som leder till rättfärdighet.

Men vi läser vidare. Farao säger högmottigt och överlägset:

"Vem är Hebréernas Gud?" Här bor det ett folk som har sina anor i Abraham, Isak och Jakob, med en ärorik trons historia och med traditioner som är helt överväldigande. Och nu frågar Farao: *"Vem är Hebréernas Gud?"* Han menar att det finns ingen Gud större än Farao. Han hade aldrig varit i närtkontakt med deras Gud. Han har ensidigt och enväldigt förtryckt det här folket, och det har inte funnits en ton, inte ett budskap eller en demonstration eller en proklamation som har antytt att det funnits en makt över hans huvud eller ovanför hans nivå. Deras position, deras tillstånd, deras arbete och hela deras situation bar entydigt vittnesbörd om att de var slavar. Dess-

forts. sid. 25

Jan-Egil rapporterar.

Med Guds Ord till POLEN

Med 2 600 polska biblar och ca 6 ton med mat och kläder, satte vi Roar, Kirsti och undertecknad kurs mot Polen.

Ur Pilgrimen nr 1/2-83

Arbetet på hemmafronten hade varit hektiskt och inspirerande. Från alla håll och kanter strömmade det in kläder och varor till Maridalsveien som för tillfället var förvandlat till lager och sorteringsrum. En skofabrikant knackade en tidig söndagsförmiddag på och överlämnade 1 000 par skor och från Tåsensskolan (där "Pilgrimsbarnen" normalt skulle ha gått) hämtade vi lass på lass. Lärarna gjorde insamling av torrmjök och toalettartiklar — och skolbarnen kom med leksaker, teddybjörnar, dockvagnar och allt vad det nu heter. Idéerna vi förde fram, om julklappar "från barn till barn", slog an. Barnen skulle ta något av sitt leksaksöverskott och dela med sig.

"Elden" spred sig till Korsvall skola — och då vi rullade iväg, hade vi också med 6-700 fint inslagna julpaket till polska barn. I Ystad hämtade vi biblarna från ett lager. Två stora pallar — allt som allt 2 600 biblar.

Ett stort tacksägelseämnande för det lilla Pilgrimsfolket hemma var kontakt lagd till kontakt på de mest förunderliga vägar, och biblarna vi fått fram kom till svenska kusten från Finland. 52 000 kr. kostade biblarna. Ännu är inte allt betalt, men vi har tillit till Gud om att Han, missionens Herre, är mäktig att kalla fler givare.

Vi fick oss en liten tankeställare då tullmännen på svenska sidan av Östersjön bad oss plocka fram deklarationslistorna på det vi hade med oss: hur många kolli, hur många säckar barnskor osv — Vi hade inga listor

och ingen aning om hur mycket eller hur många av varje sort!

Färjan skulle gå och det var ingen idé att tänka på att utarbeta några listor efter vår norsk/polska ordbok. I rasande fart konstruerade vi några cirkalistor i 5 exemplar, på god norska!

Av det för oss obegripliga ordflödet och de vilda gesterna tullmännen på den polska gränsstationen serverade oss anade vi att norska var inte det språk de behärskade bäst. Vi fann det lugnast att ta fram ordboken: Kurtka kobjerta, garnitur, dgiecko, skarpetki... Det tog väldigt lång tid. Listorna var detaljrika och vi hade specificerat noga. Herrtröjor, tunna damblusar, barnstövlar, herrmössor...

Till slut miste de tålmodet "vad har ni mer i bilen?" (Vi trodde i alla fall att det var det de frågade efter, enligt lexikonet.) Vi fann fram

Roar Asprusten med 2 600 polska biblar.

"personliga gåvor, leksaker och andra saker" i lexikonet. Att "andra saker" var 2 600 biblar nämnde vi inte, — men de var tydligen nöjda. Två tullmän satte sig på bilen och två på släpet. Med var sina knivar gick de lös på de närmaste kartongerna och säckarna. En damsko kom fram — och två! Tullmännen fick var sin, i gåva (skänkt av en norsk tvålfabrikant) och saken var klar. Vi och hela lasset var välbehållna — på polsk jord.

Mötet med Polen var en chock. Vi hade läst och hört

mycket hemma i Norge, men det blev klart för oss att orden inte hade nått oss, som de borde ha gjort. Vi körde från hamnstaden Swinowjécien och tog huvudvägen mot Szczecin. Det var tidig söndagsmorgon och vi passerade Dziwnafloden i slask och rå vind. Längs floden på bägge sidor stod människor med jämna mellanrum så långt ögat kunde nå. Vi stannade — och såg: Det var mest äldre kvinnor, väl påpälsade, som skydd mot vinden — alla utrustade med metspo. Det var ingen fisketävling vi bevittnade, ingen som tidigt på söndagsmorgon dyrkade sin hobby sportfiske — det var människor som var ute i andra ärenden: mat för dagen! Alla tomma hyllor i livsmedelsbutikerna, och senare de långa köerna från tidig morgon till sena kväll vittnade att så var fallet.

"Allt" kan köpas för pengar — även i Polen. Svartbörskorruption och jakten efter utländsk valuta var lösenord i det Polen vi mötte. Med utländsk valuta var vägen öppen in i de speciella affärerna som var förbehållna utlänningar. I de affärerna fanns allt som de andra butikerna saknade.

Alla biblarna, samt en del av maten lastade vi av hos syskon i Warszawa. Församlingen hade haft importlicens för biblar från utlandet under fyra månader, men nu var licensen tillbakadragen för flera månader sedan. Våra vänner i Warszawa hade fått ytterst få biblar under den tiden, men det fanns andra grupper och församlingar som under året -82 hade fått många.

Ett fantastiskt tacksgelseämne

För våra syskon i Warszawa var alltså den sensationella importlicensen tillbakadragen och det var tydligt att vår broder som står som ledare för gruppen vägde för och emot, eller kanske rättare vägde oss för eller emot innan han gav klarsignal till vännerna att börja bära in från bilen. Man har lärt sig att vara försiktig!

Den första skrangliga varubilen rullade snabbt iväg från församlingshemmet —

Biblar, kläder och mat på väg till syskonen i Polen.

De tomma hyllorna i livsmedelsbutikerna, de långa köerna och torgmarknadens snåla utbud vittnade om folkets nöd. På Warszawas torg var äpplen och blommor de enda varor man kunde köpa.

Syskonen i Warszawa tar emot leveransen av kläder, mat och framförallt biblar, från Norge.

behovet av kläder, skor, mat och framförallt biblar — är enormt i Polen och "våra" biblar skulle användas direkt i evangelisationsarbetet bland katolikerna.

Syskonen hemma hade inte hört ifrån oss på länge. Ute på landet var det totalt omöjligt att komma fram på telefon. På huvudcentralen i Warszawa hade vi tur — efter "bara" nio timmars väntan hörde vi Norge i andra änden av luren. Detta att vänta har blivit en del av polska folkets vardag. Vi samtalade med en kvinna under väntetiden, som kunde berätta att hon väntat på kontakt med sin syster i Väst-Tyskland. Då vi kom var hon inne på andra dygnet. Och då vi sa adjö satt hon där fortfarande.

Jag är inte helt överbevisad om det nödvändigtvis måste ta så lång tid att ordna samtalen. Misstanken steg att väntetiden helt säkert var politisk. Detta folk skulle vänta. Det skulle psykas ned och passiviseras.

Mötet med Gdansk var gripande. Vi kom vid 4-5 tiden en eftermiddag. Aldrig har jag sett så många människor samlade på ett och samma ställe på en gång. Efter att de stora portarna till fabriken och varven öppnades, var gator och trottoarer tätpackade efter några få minuter. Stilla, grå och trista människomassor.

Det var inte bara det intrycket som var gripande i Gdansk. Mottagandet hos vännerna och mottagarna av resten av bilasset var överströmmande hjärtligt. En varm och uppriktig tacksamhet slog emot oss, från människor som absolut inte var nedslagna förlorare. Tvärtom — vännerna visade en livslust och iver du aldrig möter i våra blaserade västländer. Detta var vänner som var i kamp — och levde genom kampen!

Hemma i Oslo — mötet med den färgsprakande reklamen och de proppfulla varuhusen var en stark upplevelse. En upplevelse av skam och skuld känsla. Vi står sannerligen i skuld. Låt oss i någon mån vara med och avbetala på den. Låt oss hjälpa — och låt oss framför allt ge dem Guds Ord!

RÖT

En brännande aktuell artikel

Ur Pilgrimen nr 1/2-83

Rotlöshet — ett socialt och mentalt problem i hela världen. Identitetskrisen härjar bland alla samfund och i alla generationer.

Rotlösheten och identitetsproblemen har också fått fäste i en vankelmodig kristenhet och allt fler offer sänks i meningslöshet.

Man känner inte den heliga historien, ej heller de profetiska händelserna, och hamnar i ett andligt vakuum. Resultatet blir att man aldrig kommer in i sin profetiska kallelse och många blir efter på vägen, resignerade och missmodiga — eller blir offer för all slags andliga "moderiktningar" och sensationer.

Den heliga historien

Hur nödvändigt är det inte att man lär sig att se vad människan är och hur Gud har handlat i olika situationer. De gamla förstod det. Jag tänker t ex på Mose, hur han gång på gång påminner sina samtida om deras historia (Se t ex 5 Mos. 1) Josua tar upp Mose mantel under det han ber Israels barn "Tänken på det som Herrens tjänare Mose bjöd eder" (Josua 1:13).

Denna andliga succession går som en röd tråd genom hela bibeln. Hebréerbrevets

författare ber oss "Tänken på edra lärare, som hava talat Guds Ord till eder". (Hebr. 13:7) och appellen går ut också i Bibels sista bok: "Tänk nu på hur du undfick ordet och hörde det, och tag vara på det..." (Upp. 3:3)

Har man lärt känna skriftens och historiens Gud sitter man inne med säkra tillgångar. "Ty allt vad som fordom har blivit skrivet, det är skrivet oss till undervisning" (Rom. 15:4).

Den heliga historien: Pilgrimernas kamp för evangeliet och deras offer och försakelser för sanningen är värdefull kunskap. Det lär oss att förstå att de sanningar, som är överlämnade till oss, inte är någon realisationsvara — det är hårt tillkämpade värderingar — med påföljande ansvar.

Den Profetiska visionen är livsnödvändig. Bibeln gör klart för oss att "utan profetia blir folket tygellöst" (Ords. 29:18). Det finns alltså något fast och disciplinerat i profetian. Paulus säger: "Jag för min del löper alltså icke, såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en man, som hugger i vädret" (1 Kor. 9:26). Han arbetade inte på måfå utan visste vad striden gällde. Genom profetisk klarsyn

förestod han vad Gud ville i nuet — och i framtiden. Till efesiebrevets läsare gör han det klart "huru genom uppenbarelse denna hemlighet blev mig kungjord" (Ef. 3:3-5) och han beder för dem alla att också de må få delaktighet av denna "visdomens och uppenbarelsens ande" (Ef. 1:17). "Så att I förstå, hurudant det hopp är, vartill han har kallat eder" (Ef. 1:18).

In i den rätta tjänsten i nuet kommer man inte utan en historisk och profetisk kunskap: Man har lätt för att se sig själv och sitt arbete som en isolerad företeelse. Allt blir lösrivet.

I Guds rike handlar det däremot om kontinuitet. Det finns ett heligt arv och heliga traditioner. Paulus säger till Timoteus: "Du åter har blivit min efterföljare i lära, i vandel, i strävanden, i tro, i tålmod, i kärlek, i ståndaktighet under förföljelser och lidanden" (2 Tim. 3:10-11) och han ber nu Timoteus: "Vad du har hört av mig och fått bezeugat av många vittnen det må du betro åt män, som äro förtroende värda och som kunna bliva skickliga att i sin ordning undervisa andra (2 Tim. 2:2).

Vi är led i en lång kedja. Den som har fått det klart

för sig frågar inte efter vilket budskap som är populärt och "inne" — vad som "drar folk" och "appellerar" till massan. En sann Jesu efterföljare frågar alltid sin uppdragsgivare: "Vad vill du vi skall bära fram nu? så att ditt verk kan få framgång? Vad kräver den andliga situationen?"

Vi kommer ihåg profeten som tvärt emot allt "sunt förnuft" bad en hel nation in i nödtider (1 Kor. 17, Jak. 5:17) därför att den andliga situationen krävde det — eller den Herrens tjänare som förklarade för ett folk, som höll på att törsta ihjäl i den glödheta ödemarken, att räddningen låg i hårt arbete: "Gräven i denna dal grop vid grop" (2 Kor. 3:16). Det var inte "förnuftigt", men frälsande.

Historien upprepar sig. Det råder en "ge hit, ge hit" mentalitet i tiden. Man vill ha framgång, ökat välstånd och lycka — och många av kristenhetens lyckoprofeter står redo att gå folket till mötes: populära och framgångsrika.

Att frivilligt avstå från materiellt överflöd, en frivillig fattigdom för att en utjämning (2 Kor. 8:14) kan ske, är inte populärt. Vi förstå i alla fall genom profetisk

TER

av JAN-EGIL HAFSAHL

vaksamhet att *det* är ett brännaktuellt budskap till vår tid. Det är inte för ingenting att historiens två sista vittnen är klädda i säcktyg (Upp. 11:3) eller att Jakob ropar ve över de rika som samlat skatter i de yttersta dagarna (Jak. 5:1-6).

Församlingen skall inte sluta i misär. Hon skall inte frälsas genom ett nödrop, men ryckas bort i triumf. Som församlingen började skall hon avsluta sin jorde-tillvaro.

Vi är mitt inne i händelserna — tillbaka till urkristendomen. Låt mig förklara det enkelt. Då Petrus hade tala på pingstdagen och evangeliet hade gett folket ett stygn i hjärtat frågade de: "Bröder vad skall vi göra?" "Petrus svarade dem: Gören bättring och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige Ande! Ty eder gäller löftet och edra barn jämväl alla dem som är i fjärran, så många som Herren, vår Gud kallar. Också med många andra ord bad och förmanade han dem, i det han sade: Låten frälsas eder från detta vrånga släkte" (Apg. 2:38-40). Låt oss gå tillbaka till historien. Efter reformationen kan vi urskil-

ja tre huvudströmmar i väckelserörelserna: den pietistiska, den baptistiska och pingstväckelsen. De har i tur och ordning fört fram tre steg på frälsningens väg!

Omvänd eder! Detta var huvudessensen i pietistiska väckelsens budskap. Nödvändigheten av den personliga omvändelsen — vända bort ifrån — och omvända sig till, blev starkt framtonat. Där handlade det inte om sakrament och automatiska nådamedel, det måste till ett personligt möte med Jesus.

Låt döpa eder var det budskap baptisterna fokuserade. Den villfarande barn-dopsteologin hade förblindat stora skaror. Att den personliga tron skulle efterföljas av en yttre konfirmation — ett synligt tecken på en inre omvändelse — blev en programförklaring: Dop d v s nedsänkning i vatten, var nödvändigt om man ville ha ett gott samvete inför Gud.

Ta emot den helige Ande. Andens dop med tungotal som tecken, andliga gåvor och andens frukt i sitt liv. Det var detta pingstväckelsen på ett speciellt sätt fick föra fram, då den kom som en frisk vårvind från höjden och svepte över en andefat-

tig värld. Ett tredje steg på vägen tillbaka till begynnelsen. Ett fjärde steg är nödvändigt om man vill tillbaka till urkristendomen. Petrus stannade inte här på pingstdagen utan fortsatte: "Låten frälsa eder från detta vrånga släkte". Det måste till ett uppbrott och ett uttåg, en åtskillnad och en distansupprättelse. Det handlar om att vända sig bort från världen och allt vad det innebär. Det finns en vertikal dimension i frälsningen (himmel — helvete), och en horisontal (församlingen — världen). Frälsning från den vanartiga släkten, världen, och till Jesusläkten, församlingen. Konsekvensen av en sådan frälsning uteblev inte i urkristen tid. "Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt. De sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde. Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud. Och allt folket var dem väl beväget. Och Herren ökade församlingen dag efter dag med dem som låto sig frälsas (Apg. 2:44-47)

"och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över dem alla. Bland dem fanns ingen som led nöd; ty alla som ägde något jordstykke eller något hus sålde detta och buro fram betalningen för det sålda och lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut därav, så att var och en fick, eftersom han behövde (Apg. 4:32-35). Avskiljandet från världen med de konsekvenser (och välsignelser) vi här har läst om har varit bristvara inom kristenheten. Budskapet om allting gemensamt är inte populärt i en egenkär tid. Ändå förstår vi, att den som vill tillbaka till kärnan har *en* väg att gå. Vi frågar oss kanske själva: "Hur skall detta gå till?" Vi känner vårt egocentriska liv protesterar mot andens marning till försakelse. Vi klarar det inte — det är ingen idé att pröva, intalar vi oss och glömmar att Jesus inte bara kommer till oss med evangeliets krav, han erbjuder oss också evangeliets kraft — om vi vill gå!

**Bildreportage från Norge:
PER-ARNE IMSEN**

Åk riksväg 4 från Oslo 6 mil rakt norr ut, på de slingriga vägarna, så kommer du till ett samhälle som heter Gran. Här tar du av västerut och åker 5 km upp i fjället, då kommer du till Pilgrimsfolkets nyförvärv Nyhus. Fastigheten som tidigare varit sjukhem är i ett utomordentligt skick och helt skraddarsydd för storfamiljen. Härifrån utgår många aktiviteter med förgreningar över hela Norge.

Tidningen Pilgrimen redigeras och distribueras härifrån. Kassetter sänds ut över hela landet och i dagarna har storfamiljen inhandlat en ny stereo-kassettkopieringsmaskin för att ännu effektivare kunna sprida budskapet genom bibelstudier och sång. Ständigt reser man också på marknader från norr till söder med storfamiljens tre bussar och säljer korv, för att försörja sig, men det har också visat sig vara ett effektivt sätt att nå kontakt med människor som aldrig skulle komma på tanken att besöka en kyrklokal.

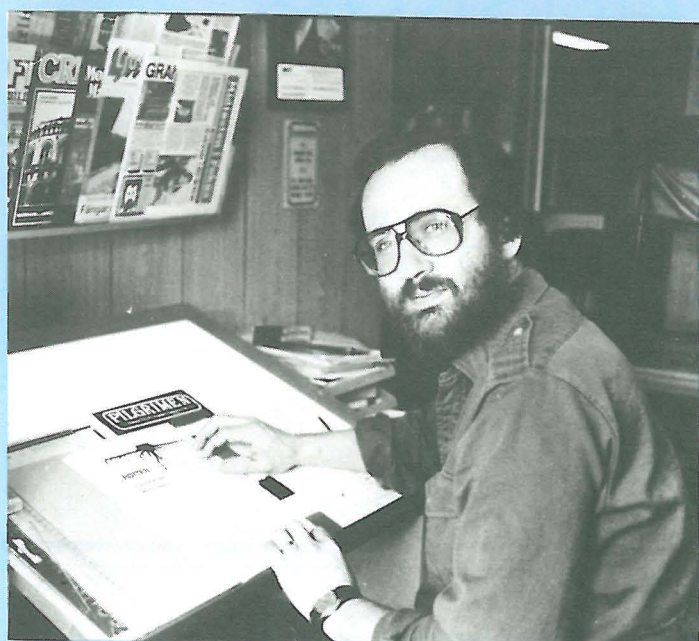
Den lilla norska "flokken" har alltså ett stort arbetsprogram och inga som helst fritidsproblem. Och på arbetsglädjen går det inte att ta miste.

★

Bilden: Roar demonstrerar "spekepølser". Får, älg och ren finns med i det rika utbudet.

"Nyhus" nytt hus för Pilgrimsfolket

Ovan t.v: Roar Asprusten laddar den nyförvärvade kassetmaskinen, för att spela in månadens bibelstudium till kassettprenumeranterna.

Ovan t.h: Lill Hafsahl, som har tidigare yrkeserfarenhet av kontorsarbete, sköter bokföringen. Här biträdd av Camilla Hafsahl.

Nedan: F.d. sjukhemmet Nyhus som har blivit Pilgrimsfolkets nya fäste.

Ovan: Jan-Egil Hafsahl redigerar, fotograferar och skriver huvuddelen av innehållet i Pilgrimen. En profetisk väckarklocka för det norska folket.

Nedan: "Jeg har kjent hans kraft til frelse". De norska vännerna sjunger på konferensen i Örebro.

Nedan t.h: Selma Lindalen och Ellen Almsbakken, två stöttepelare i arbetet, både praktiskt och andligt.

Naturvetenskap och skapelsetro

□ Sedan jag kom till tro på Jesus så har min världsbild totalt förändrats. Innan jag fick del av Gud i bibeln uppenbarade världsbilden, så hade jag en, i stort sett, materialistisk och evolutionistisk grunduppfattning, som jag så att säga insupit med kulturmiljön (skola, massmedia o s v). Jag kan inte påstå att jag valde den här världsbilden. Jag växte helt enkelt upp i den.

Det var många företeelser och förhållanden som jag tyckte inte stämde med det här naturalistiska synsättet. Var kommer allting ifrån? Hur kan det vara att allting fungerar så väl som det ändå gör? Denna mystiska balans i naturen. Varför uppstår det ingen bakterie som gör slut på allt högre liv? o s v. Det var frågor som krävde svar. Och det enda möjliga svaret tycktes vara att Gud på något sätt var inblandad. Men vilken roll han hade var helt oklart för mej.

När jag nu ser tillbaka och försöker beskriva den världsbild jag hade så måste jag medge att det inte är en lätt uppgift, då det synes mej att den bestod av många helt oförenliga element. Att jag kunde gå omkring med en så förvirrad bild av verkligheten berodde inte på att jag var ointresserad av att komma fram till en "vettig" helhetssyn, snarare tvärtom. Jag sökte och fann en bit här och en annan där som var för sig verkade bra, men tillsammans blev det en enda röra, och var skulle jag ta vägen?

Här fann Gud mej. Han sände sina budbärare som förkunnade ett klart evangelium och jag tog emot och blev ett Guds barn. Här var något radikalt annorlunda. Ett budskap som förvandlade och var sant raktigenom, ur alla perspektiv. De gamla tankebyggnaderna raserades av Guds eget Ord. Jag

jublade till levande Gud. Det stämde. Bibeln hade svaret. Jag var inte längre utlämnad till mänskliga spekulationer och åt mina egna tankar. Gud hade talat.

Med bibeln i hand har vi förutsättningen att förstå den värld vi lever i och vår plats däri. "Gud hos dig är livets källa och i ditt ljus ser vi ljus" (Ps. 36:10). Med min bakgrund som forskare föll det sig ganska naturligt att jag med en uppslagen bibel började undersöka naturvetenskapens och särskilt då vår tids naturvetenskaps grundvalar. Detta blev desto nödvändigare när jag blev engagerad som lärare i naturvetenskapliga ämnen. Till min överraskning fann jag att det fanns kristna vetenskapsmän inom alla ämnesområden, biologi, geologi o s v som utifrån bibelordet bedrev naturvetenskapligt arbete och undervisning. Jag hoppas att kunna åter-

komma och berätta mer om denna rörelse av skapelsetro (kreationism) som går fram idag.

Vi behöver verkligen kunskap om Guds värld utifrån Guds Ord. Vår tid är genomsvår av materialism och evolutionism. Detta gäller inte minst våra barns läroböcker, och tyvärr är alternativen, åtminstone på svenska, så gott som obefintliga. Då jag i någon mån studerat ämnet skapelsetro kontra evolutionism så vill jag också dela med mig av mina insikter i ett antal artiklar i MR som jag hoppas kan komma att utgöra en del av Pilgrimsundervisningen.

Pilgrimsundervisning

Vad säger bibeln om vårt ursprung? I begynnelsen skapade Gud himmel och jord (1 Mos. 1:1). Det här är en bibelvers som verkligen har varit ämnet för många stridigheter. Läsaren uppmanas här att läsa hela första

Fred Örtengren är lärare i naturvetenskap och har en bakgrund som forskare.

kapitlet i första Mosebok. Gud skapade övernaturligt i begynnelsen materialet som Han sedan skulle forma. Med himmelen är säkerligen också själva rummet och tiden innefattade. Himmelen är en förutsättning för jordens existens.

Samtidigt som Gud skapade himmelen skapade Han förmodligen också andevärlden med alla änglarna som ju är skapade varelser och skapade för himmelen. Något fall eller uppror hade ännu ej skett i himmelen utan Guds änglar inklusive Lucifer ärade och hyllade alla Gud. I Job 38 kan vi läsa om hur Gud undervisar Job: "Var var du, när jag lade jordens grund? Säg det om du har ett så stort förstånd... medan morgonstjärnorna tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop?"

I Jes. 14:12 kan vi läsa om ett fall, och ett grundligare bibelstudium visar att den som faller är Lucifer. "Huru har du icke fallit ifrån himmelen du strålande morgonstjärna. Huru har du icke blivit fälld till jorden du folkets förgörare. Det var du som sade i ditt hjärta: Jag vill stiga upp till himmelen, högt ovanför Guds stjärnor vill jag ställa min tron, jag vill sätta mig på gudaför-samlingens berg. Jag vill stiga upp över molnens höjder, göra mig lik den Högste."

Fallet i himmelen skedde säkerligen inte förrän efter den sjunde dagen då ju Gud efter det Han skapat färdigt på den sjätte dagen kunde se på allt Han gjort och se att det allt var mycket gott (1 Mos. 1:31). Den sjunde dagen om vilken det heter att Gud vilade från alla sina verk kan inte heller komma ifråga som dagen för Lucifers fall då ju Gud speciellt välsignade och helgade denna dag (1 Mos. 2:2-3). Lucifers fall skedde efter skapel-seveckan och innebar förmodligen att Gud avbröt sin vila. Jesus sa ju, "min Fader verkar ännu alltjämt" (Joh. 5:17).

Det är inte alla som vill läsa skapelseberättelsen som Guds ofelbara Ord utan man vill anpassa den till vad man menar vara accepterad vetenskap. Detta är ett mycket bedrägligt sätt att läsa bibeln på. Tidigare försök att sammanjämka sin tids vetenskap med bibeln har lett helt fel. Vi känner till hur den katolska kyrkan under medeltiden under ledning av män som Thomas Aquinas (1200-talet) bildade en förening, en syntes mellan bibeln och antikens världsbild och filosofi så som den utformats av män som Aristoteles och Ptolemaios. Den här världsbilden har till stora delar raserats genom vetenskapsmän som Johann Kepler och Isac Newton un-

Idag har vi inte en kyrka som med statens bistånd kräver att medborgarna skall tro att solen och stjärnorna roterar kring jorden men väl en dogm som statsunderstött och totalitärt propageras genom alla massmedia och statliga undervisningsanstalter. Denna dogm är evolutionsläran. Liksom alltid ställer skökyrkan upp för den allmänt accepterade villfarelsen som propagandakanal och påtryckare.

der 16- och 1700-talet. Män som trodde på bibeln som Guds ofelbara Ord och i sitt vetenskapliga arbete menade sig "tänka Guds tankar efter Honom". Den som vill läsa mer om det här skeendet rekommenderas att läsa "Darwin: before-after" av R.E.D. och "Escape from Reason" av Francis Schaeffer.

Idag har vi inte en kyrka som med statens bistånd kräver att medborgarna skall tro att solen och stjärnorna roterar kring jorden men väl en dogm som statsunderstött och totalitärt propageras genom alla massmedia och statliga undervisningsanstalter. Denna dogm är evolutionsläran. Liksom alltid ställer skökyrkan upp för den allmänt accepterade villfarelsen som propagandakanal och påtryckare.

Som exempel på hur det kan låta skall jag citera "Svenska kyrkans tidning" den 28 Januari -83 där riksdagsman Torsten Nilsson på ledarplats skriver under rubriken "Tecken i tiden": "En av de mest tragiska förkastningssprickorna är den mellan kristendom-kyrka och naturvetenskap, som uppstod under 1800-talet. Darwins utvecklingslära blev symbolen för denna klyfta. I dag håller det fantastiska på att inträffa, att naturvetare talar som teologer — dessvärre är det ännu glesare med det omvända, men det kommer väl. Ande och materia tycks förhålla sig till varandra inte helt olik formeln: "Ordet vart kött? Och människan! Hon är inte bara skapad av stjärnstoff. Hon är ännu ursprungligare. I den urcell av obegriplig materieförtätning, som vid big-bang ("den stora smällen") exploderade, formade och formar världarna, tycks redan från begynnelsen människan ha va-

rit inprogrammerad, medtänkt, som genom en inneboende genetisk kod. Det är dags att slutgiltigt avblåsa striden mellan skapelsetära och utvecklingslära."

Vem anser Torsten Nilsson skall avblåsa striden och kapitulera och av vilka skäl?

Ett annat och betydligt öppnare påhopp på skapelsetron kan man finna i tidningen "Vår Lösen" som presenterar sig som en "ekumenisk kulturtidskrift". I en ledare i nr 3 1982, behandlar Anne-Marie Thunberg, som också är redaktör och ansvarig utgivare för tidskriften, fenomenet skapelsetro och de skapelsetroende. Hon gör det i samband med en hyllning av Darwin på dennes 100:e dödsår: "Utvecklingsläran satte en gång den kristna teologin på hårda prov. Bibelns skapelseberättelse tycktes ställd på huvudet. Och kanske viktigare: man frågade sig, om människans särställning i universum—"skapelsens krona", Guds avbild — kunde hävdas med samma rätt som tidigare, om hon nu "stammade från aporna". Även om det tog tid, har man efterhand i allmänhet insett, att Bibelns skapelseberättelse, fattad som skildring i mytens form av Guds väldiga skapelsegärning, inte behöver stå i oförenlig motsättning till den biologiska utvecklingsläran".

Efter en hyllning av den jesuitiska evolutionisten Teilhard Chardin och dennes evolutionsmystik fortsätter hon att behandla nutida skapelsetro. "Idag är emellertid Darwin åter ifrågasatt. Inte minst i USA, men också i vårt eget land, höjs röster från en moralisk majoritet mot utvecklingsläran." Hon

forts. sid. 26

Juan Carlos, 20 år och medicinstuderande, var den förste dominikan som tog steget och flyttade in i storfamiljen i Santo Domingo, Dom. rep. där en grupp svenska maranatavänner börjat verka. Det började med att han i en av landets största tidningar läst om vännerna och hur de i all enkelhet börjat hjälpa människor. Juan Carlos blev helt fascinerad av det och tog kontakt med dem.

Den förste dominikan som tagit steget och flyttat in i den svenska storfamiljen i Santo Domingo är den 20-årige Juan Carlos. En allvarlig och tänkande man, långt ifrån att experimentera eller ledas särskilt mycket av sina känslor. Det måste vara noga övertänkt när han handlar.

Varför har du nu flyttat till storfamiljen?

— Jag hade i tidningen El Caribe läst ett reportage om en grupp svenskar som levde på ett enkelt sätt och hur de ville hjälpa människor. Jag blev fascinerad av det, även om jag trodde att de var katoliker. Det var ju en sak som jag inte riktigt tyckte om — jag är evangelisk troende.

— Men det är faktiskt så att de enda som hjälper de fattiga och är engagerade i någon som helst social verksamhet här i landet är katoliker. De evangeliska är alltför andliga för det.

Det sista säger han torrt konstaterande och tillägger:

— Även om det låter hårt är det tyvärr sant.

— Nu var ju inte svenskar-na katoliker, det fick jag reda på när jag efter ett gan-

ska långt sökande fick kontakt med dem.

— Jag besökte storfamiljen och fick ett mycket gott intryck av den. Det var strax innan Arne Imsen kom på besök hit och honom träffade jag lite senare.

— Det var genom Arne Imsens förkunnelse och undervisning jag förstod vad maranatabudskapet innebar.

— Han sa också att de sociala orättvisorna är synd — något som jag aldrig hört någon annan säga — än mindre visa genom sitt liv.

— När Arne Imsen talade om världen och församlingen förstod jag så småningom vad det handlade om. Maranatabudskapet är angeläget och har betydelse både för mig och för vårt land.

Juan Carlos blev frälst i samband med att han läste en bok som gjorde ett djupt intryck på honom.

— Jag trodde att boken var politisk därför att det handlade om revolution och därför läste jag boken. Men det var en kristen bok jag fått tag i och när jag läst den beslöt jag mig för att vända mig till Jesus Kristus och bli frälst.

Ledare för evangelisations-team

Juan Carlos blev en ivrig självinnare och har varit ledare för en evangelisationsgrupp som arbetat på universitet, skolor och i andra sammanhang. Han har också startat en tidning till hjälp i evangelisationsarbetet.

Först var han med i en stel traditionell dominikansk kyrka. Där förkunnade man inte frälsning och omvändelse och efter en tid kom Juan Carlos till en bap-

tistförsamling. Men inte heller där kände han sig riktigt hemma och det blev evangelisationsgruppen som blev hans hemvist och där han lade ner sin tid och sitt intresse.

Under den här tiden fick han vid ett tillfälle vara med om en märklig upplevelse.

— Jag hade jobbat hårt i olika evangelisationsprojekt och tyckte att resultaten var så magra. Därför tog jag en fasteperiod.

— Under ett bönemöte profeterade en broder över mig. Jag fick veta att Gud inte hade behag till min fasta... Men så fortsatte det med att Gud hade en plan med mig och jag skulle vara stilla så skulle han leda mig in i den.

Evangeliserade och lärde människor läsa

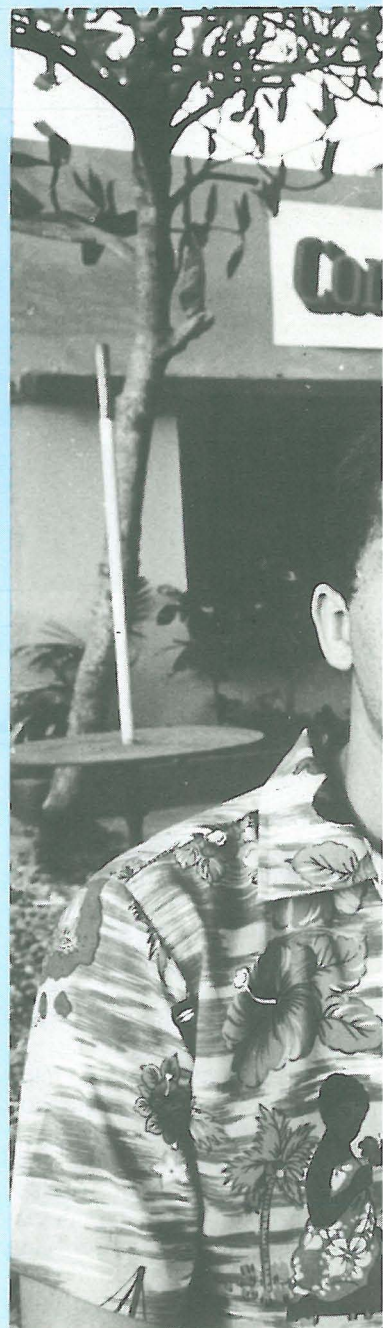
Det var under en av dessa evangelisations-”driver” ute på landsbygden som Juan Carlos och en broder till upptäckte att det var svårt att evangelisera — folk kunde inte läsa de traktater och skrifter som erbjöds dem.

Alltnog. De började samla människor för att undervisa dem. Det är snart två år sedan och innan landet som nu, börjat med något som kallas för en alfabetiseringskampanj, som går ut på att de som kan läsa i sin tur ska lära sex andra att läsa.

Det är en plan som är ganska ny, den befinner sig på skrivbords- och konferensnivå ännu. Då Juan Carlos började var det något helt unikt.

Hur gick det?

— Vi köpte material och började undervisa samtidigt som vi evangeliserade. Det blev svårt — tiden räckte inte till tyckte vi.

Juan Carlos

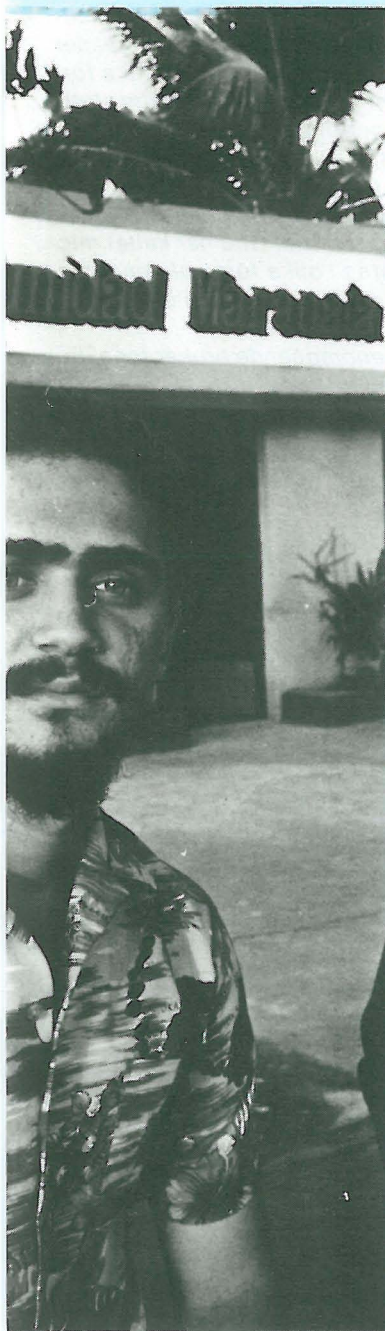

Foto: Per-Arne Imsen

Juan Carlos — en ung dominikan möter Gud i storfamiljen.

Intervju: ULLA NÄSHOLM

— Det värsta var att människorna inte verkade särskilt intresserade. Vi fick slita och dra i människor för att motivera dem.

— Det kändes som ett misslyckande. Men jag förstår att vi var för unga och saknade erfarenhet och det var kanske därför människorna höll en viss distans till oss.

— Men min önskan att få vara med och ge undervisning och hjälp till mitt folk har aldrig lämnat mig, utan finns hela tiden kvar i mitt hjärta.

— De erfarenheter vi fick har vi ju nytta av och jag tror att det kommer att bli av betydelse för hela landet.

Studier i medicin

Juan Carlos studerade medicin och det var på fritiden och under ferierna han ägnade sig åt undervisning och evangelisation.

— Det var mina föräldrar som ville att jag skulle bli läkare — främst min far som var väldigt hård på den punkten.

— Till en början ville jag inte, men jag bad mycket över saken och fick klart för mig att det var Guds vilja för mig. Ändå var det väldiga konflikter inom mig.

— När jag var färdig skulle jag sättas in i ett orättfärdigt arbete och vara med och bygga upp sociala strukturer och system och fördjupa de orättvisor som finns. Sedan skulle man leva högt på att exploatera människor.

— Det var ett stort problem för mig och jag bad mycket över hur jag skulle göra både med mitt liv och mina studier.

— När jag började tänka på att flytta in i storfamiljen trodde jag också att villkoret var att jag slutade studierna. Så hade jag uppfattat när jag samtalade med Arne om den problematiken.

— Men det var ju precis tvärtom. Jag hörde om planerna på en mödravårdsklinik och sen också att maranataförsamlingen skulle kunna hjälpa mig med studierna.

— Jag beslöt mig för att bli barnläkare och att försöka få lite extra erfarenhet när det gäller gynekologi. Om tre år är jag klar och då är jag redo att gå in i arbetet i kliniken. För mig är det en underbar lösning.

— När vi sedan fick kafeterian och det blev bättre utrymme flyttade jag in till syskonen. Förut hade jag sovit över där ibland men nu bor jag tillsammans med de andra.

Jobbigt i början Hur har det gått?

— Det var väldigt svårt i början. Allt var ju nytt och så talade syskonen nästan bara svenska. Men jag tänkte att jag får väl ha tålamod med dem — de har ju tålamod med mig också.

Pastorer, äldstebröder eller vänner har kommenterat, förmanat och försökt tala Juan Carlos tillrätta. Argumenten låter besynnerligt bekanta för förhållandena i Sverige. "Var i bibeln står det att man ska bo i storfamilj?" Etc. etc.

Men Juan Carlos är orubblig i sin övertygelse. Innan han kom i kontakt med maranatagrupperna läste han i bibeln om hur de kristna levde och nu ser han det förverkligat också i det praktiska livet.

Sista tiden innan Juan Carlos bröt upp från de gamla sammanhangen hade han mycket kontakt med en pingstförsamling som styrdes och leddes av amerikanare.

— Någon gång talade jag med dem om hur jag upplevde att de som nation exploaterade landet — det kändes ibland som om vi var en amerikansk koloni.

— De hade ingen som helst förståelse för hur jag kände och upplevde det. Det gjorde mig väldigt illa till mods.

— Innan jag blev frälst tänkte jag bli kommunist när jag såg alla orättvisor och hur människor fick lida när de gick till angrepp mot vad de ansåg vara fel.

På frågan om han tror att levnadssättet som vi har i storfamiljen kan utjämna klasskillnader blir han först allvarlig, funderar lite och brister sen ut i ett gapskratt. Med glimten i ögat säger han övertygat:

— Absolut. Det är jag helt övertygad om.

Och för Juan Carlos har det inneburit en revolution att flytta till storfamiljen.

Det handlar om anpassning. Att dela på villkoren ifråga om arbete, ekonomi — **allt** för att en utjämning skall ske.

Frälsning enligt bibeln är ju inte att man samlas till möten då och då. Hur ska man kunna tjäna varandra och bli ett vittnesbörd för världen om de inte kan se det på ett trovärdigt sätt i hur församlingen lever.

Tillsammans får vi, både i Dominikanska republiken och i Sverige vara ett vittnesbörd om Guds härlighet. Staden på berget som alla människor kan se.

Det var förmiddagsmöte i den populära parken "Parque Henrizuillo" mitt i Santo Domingo. Kommersen i gatustånden med olika utbud hade just kommit igång, och på bänkar och trappsteg omkring parkens centrala, överbyggda plattform satt en hel del människor som inte verkade bekymra sig om att tiden rann iväg. På plattformen åter, stod en grupp människor från olika församlingar. Det var pastorer i full mundering, kostym och bibel under armen, och så enklare församlingsmedlemmar som slutit upp för att hjälpa till med sång, vittnesbörd och traktatutdelning. Högtalarnas volym var det sannerligen ingen hejd på, och sången dånade över hela parken. Så inbjöds gruppen från "Comunidad Maranata" att förmedla sitt vittnesbörd. Den omtyckta sången "Maranata", översatt till spanska, tonade friskt från gruppen. Så träder en ung dominikan fram med sitt vittnesbörd:

— Många av er känner mig som pastor Marcos Estéves från San Cristobal. Jag vill tala om att nu är jag inte pastor längre; utan bara broder Markos, som efter lång kamp förenats med maranatasyskonen. Jag har äntligen fått frid. Gud har kallat mig till ett uppdrag, som jag inte kan gå in i utan att lämna konciliet. För övrigt är det så många kristna i olika församlingar som tror sig vara redo möta Jesus när han kommer, men som inte alls är färdiga följa med. De är bundna i materialism och denna världens goda, och har inte den första kärleken..."

Marcos fortsätter några minuter med sin allvarliga appell. Den mekaniska lovprisningen som genomgående brukar tona under mötena "Gloria Dios" — har hakat upp sig. Pastorena kramar nervöst sina biblar, skrapar med fötterna, biter sig i läppen. Och församlingsmedlemmarna spanar ångsligt in sina föreståndare, och anar intuitivt att det här är något som inte är riktigt efter mönstret.

Maranatasyskonen upplever med ödesmättad klarhet, glädje och bävan hur gränserna dras upp, och klyftorna obönhörligt vidgas. Maranatabudskapet får konsekvenser också i Santo Domingo.

Marcos Estévez

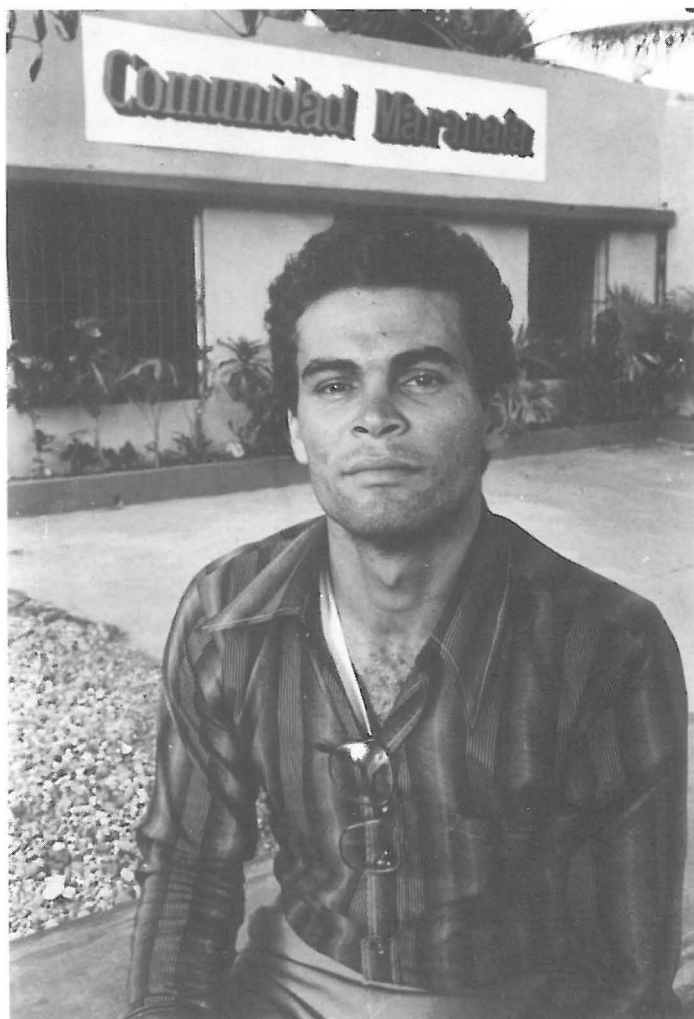
av ULLA NÄSHOLM

Marcos Estevez, Santo Domingo

Marcos, dominican, en av 26 (!) syskon, tre år på teologiska seminarium och pastor för en ung, växande församling... Efter några års tjänst i San Cristobal har han nu lämnat kyrkan, tjänsten och konciliet för att bo hos Comunidad Maranata i Santo Domingo. Det är en kristen storfamilj som mest består av svenskar, men nu finns det också två dominicaner som bor där. Den ene är alltså Marcos.

Varför tar man ett sådant steg?

— Under lång tid hade jag känt att jag inte kunde undervisa de nyfrälsta på det sätt jag önskade. Det var flera orsaker till det, men bland annat den form som konciliet har och som vi måste arbeta under.

Radioprogram om Maranata

— I ett radioprogram hörde jag en grupp svenskar i Santo Domingo. De levde på samma sätt som de första kristna. En av de sånger de sjöng grep mig särskilt mycket. Sången hette "Maranata" — samma namn som även gruppen kallades.

— Deras pastor Arne Imsen var med i programmet och jag blev väldigt fascinerad av det jag hörde och ville gärna få kontakt med dessa människor.

— Lite senare träffade jag pastor Imsen och de andra syskonen och inbjöd dem till den församling jag tjänade. De kom och besökte oss och pastor Imsen undervisade i bibeln.

— Budskapet som Arne Imsen förde fram grep mig mycket och många frågor i bibeln som jag brottades

Foto: Per-Arne Imsen

med togs upp i förkunnelse.
— Det handlade mycket om frihet och det fanns ett djup i undervisningen som jag aldrig mött tidigare. Det gav svar på många av de frågor jag hade.

— Det som störde var att Arne Imsen inte tyckte om konciliet. Jag trodde att om man är emot konciliet är man emot Guds vilja.

— Tre gånger beslöt jag allvarligt att inte vidare ta kontakt med den svenska gruppen. Det slutade ändå med att jag återvände hit, strålar Marcos.

Koncilium

Koncilium är ett obekant fenomen för oss i Sverige, men tydligen en maktfaktor att döma av Marcos reaktion. Att stora Rådet i spanska bibeln är översatt med "koncilium" är ganska anmärkningsvärt. Tycker jag.

Men vilken funktion har nu konciliet och varför har man det?

— Det är en organisation som består av en superintendenten som oftast är en missionär bosatt i Amerika. Tillsammans med denne bildar sex ministrar en kommitté och dess uppgift är främst att kontrollera läran.

— Det finns alltså en mängd olika koncilier, de allra flesta styrs från Amerika.

Vad innebär att du lämnat konciliet?

— Det hålls ett möte och man beslutar att jag inte får predika i de kyrkor som är anslutna till konciliet. När man blir medlem får man ett kort att visa upp och det ger frihet att predika i de olika kyrkorna. Det gäller alltså inte längre. Så långt Marcos.

Personligen fattar jag inte riktigt varför koncilium finns och varför ordet nämns med sådan skräckblandad respekt. Men när jag sett Marcos bränna en del skrifter med anknytning till konciliet började jag ana att det var en makt som kunde binda människor och hålla dem hårt fångna.

Bokbål

På något sätt ville Marcos ta avstånd från sitt tidigare liv och sitt samröre med konci-

liet. Han säger ganska försiktigt:

— Det var bara en del skrifter jag brände. Det var böcker om olika ceremonier och en del som helt enkelt var vilseledande.

— Jag tar exempel för att du bättre ska förstå vad jag menar. Innan jag lämnade konciliet varnade superintendenten vid ett tillfälle för en predikant som förkunnade att alla människor ska leva på samma plan och att skillnader mellan rika och fattiga ska utplånas. Var försiktig med den läran, uppmanade han. Det är inte evangelium utan kommunism!

Inga namn nämndes i förmaningstalet men man kan ju ha vissa aningar om vem det rörde sig om. Och varför varningen framfördes.

Om vi nu lämnar koncilium, församlingar och olika lärofrågor ett tag och tar fram lite av Marcos bakgrund var han först en rättrogen katolik. En av hans syster hade undervisat honom i den läran och han blev en hängiven lärjunge. Marcos fortsätter själv!

Ville bli präst

— Jag blev god vän med prästerna och gick ofta i kyrkan. Min ambition var att bli präst.

— Men när jag själv läste bibeln såg jag att det inte kunde vara Guds vilja. Det var så mycket som var fel, tyckte jag.

— Prästerna själva sysslade med en hel del saker som de inte trodde på. Ändå fortsatte de att undervisa människorna på ett felaktigt sätt.

— Ta bara det här med avgudabilder som ju så tydligt står varnat för i bibeln. Mariadyrkan tex är det inte många präster som tror på men ändå uppmuntrar de den.

Det handlar om något så krasst som pengar. Den 21 januari firas Marias dag. Människor offrar tjuvar, frukt, ris etc eller vad de har för att tillbedja henne. Offren går till prästerna i kyrkan. Sedan reser de utomlands på semester i februari...

— När jag såg korruptionen som fanns i katolska kyrkan lämnade jag den.

— Genom bibeln visste jag att de evangeliska kristna var närmare mönstret i bibeln. Men jag var ändå lite rädd för dem — jag ville inte riktigt överlämna mig åt Herren.

— Men jag hade en syster som var frälst — hon vittnade för mig. Vid ett tillfälle hade jag också en uppenbarelse, det var innan jag blev frälst. En ängel stod framför mig och upprepade tre gånger: "Gören bättring!"

— När jag sprang fram för att omfamna ängeln var den borta. En tid senare när jag följde min syster till ett hem där de hade bönemöte överlämnade jag mig åt Jesus Kristus.

Dopklass

— Efter fyra månader blev jag också döpt till Kristus.

För Marcos del berodde det inte på att han tvekade som det gick fyra månader innan han döptes. Här i landet är det sed eller rättare sagt en tradition att först gå en tid i dopundervisning och när man anses tillräckligt mogen att förstå vad det handlar om får man alltså bli döpt sedan man i sin livsföring bevisat att man blivit en ny människa...

Marcos ville tjäna Gud på något sätt och därför sökte han sedan in på ett teologiskt seminarium dit han kom in genom ett rekommendationsbrev från en pastor. Och i seminariet blev Marcos ledare för eleverna och förde deras talan i olika sammanhang. Under skollov och ferier blev han skickad till haitiska gränsen för att predika. Det räknas som ett mycket hårt område med mycket spiritism, magi och olika trolldomskonster.

Sedan Marcos tagit sin examen vid seminariet kom han till San Cristobal där Arne Imsen också besökte församlingen vid några tillfällen.

Nu bor du alltså här i storfamiljen och har ett helt annat sätt att leva. Hur går det, tycker du?

— Det sätt jag blev mottagen hos Stina, Sonja och Viveca när jag första gången kom dit var helt enormt. Den hjärtlighet och omtanke jag mötte där har jag aldrig mött någon annanstans.

Störd av klasskillnader

— Sen var jag alltid lite störd av klasskillnaderna i konciliet. Pastorerna blev materialister, fick större hus och finare bilar. Men här tjänar vi alla varandra. Ingen försöker göra något för sig själv eller få fördelar.

— Konciliet lade bördor på människorna genom sitt sätt att läsa bibeln, men här läser vi bibeln som Jesus undervisar. I storfamiljen både läser och praktiserar vi.

För Marcos var det en ganska lång process att komma fram till sitt beslut att bryta upp från sitt gamla sammanhang. Men förkunnelsen han hört genom Arne Imsen och det han sett hos syskonen fanns där hela tiden och till slut mognade beslutet att han skulle förena sig med den svenska gruppen.

— Förut var jag så frustrerad, måste till varje pris hinna hålla så många möten som möjligt. Nu har jag kommit in i trons vila på ett sätt som aldrig förr. Det har också gjort att jag inte numera har något besvär med min mage som jag alltid haft förut.

Och att se de svenska skolpojkar i storfamiljen tillsammans med de dominikanska bröderna är faktiskt en upplevelse. Utan att kunna särskilt mycket spanska berättar Johan livligt och med gester och uttrycksfulla miner om en raket han sett. Marcos lyssnar, nickar, ler och svarar något jag inte kan uppfatta. Det är helt tydligt att de förstår varandra. Andra gånger sitter Fredrik och Johan och spelar rävspel eller luffarschack med Marcos. Det är en gemenskap i både arbete och lek — en gemenskap över nations- språk- och generationsgränser.

En gång i veckan är det också bibelstudium. Tillsammans lyssnar vi då till Arne Imsen som på kassett förmedlar de bibelstudier som vännerna i Sverige spelat in från mötena. Stina Fridolfsson tolkar till spanska och tillsammans får storfamiljen ta del av Guds Ords förkunnelse — en mycket viktig del av gemenskapen och nödvändig för tillväxten i tron.

En artikel byggd på bibelstudier, hållna i Sionförsamlingen i Kisa i slutet av 1982.

Är fredsrörelsen räddningen?

av TORSTEN OLSSON

Den kristne vet om att Bibeln talar om en Antikrist, som skall komma. För att göra sig hörd, måste han komma genom något gott, så att han ser inbjudande ut. Men jag vill att vi kristna ska vara vakna, för jag sätter i alla fall ett stort frågetecken, om detta kan vara en väg för Antikrist. Varför jag gör det, skall Ni få svar på snart.

Om det nu skulle vara så att vi får genom denna fredsrörelse vägen öppen för Antikrist, så skall vi också veta, att det kommer att bli tillfällig positiv lösning genom denna fredsrörelse, för det talar Bibeln om, vilket kommer i så fall att förvilla många och däribland även kristna genom de fina resultat som det bli-

ver. Ja i så fall kommer man även att tillbedja denna Antikrist, för han löser problem, som man inte har lyckats med. Var därför, du kristne, vaken så att du inte säljer dig till denne Antikrist. Antikrist kommer i början att vinna människor till sig genom allt det han löser i början av sin korta tid för att sedan visa sin rätta natur.

När det gäller fredsrörelsens uppkomst, så är det många kristna, som inte vill se det så allvarligt.

Låt oss nu se lite närmare på bakgrunden av denna rörelse. Och då skall vi se på den engelska filosofen Bertrand Russel. Den 21 febr. år 1858 tog han fram det märke och den symbol, som sedan

dess har varit fredsrörelsens samlande märke.

Russel, visade en öppen antikristlig ställning. I en bok skriver han bl a: "Jag är avståndstagande till all religion, jag hoppas att all kristen tro, skall självdö en dag".

Om man ser denna bakgrund, så är det inte konstigt att han använder sig av ett sataniskt märke som fredssymbol. Det kan poängteras, att denna symbol har man målat på stängda kyrkdörrar i Ryssland.

Russel deklarerade, att universitetslivet skulle vara bättre, både intellektuellt och moraliskt, om de flesta studenter hade kortvariga barnlösa äktenskap.

Han kunde inte acceptera

de historiska fakta som den kristna tron bygger på, och sedan skall vi kristna acceptera detta. Är inte detta det samma som att förneka vår tro. Guds verk behöver aldrig byggas på något som motarbetar den kristna tron.

Ett världsligt verk är också beroende av kvantitet, medan ett Guds verk är beroende av kvalitet. Man är väldigt mån om att få med så många som möjligt i denna rörelse, vilket gör att ärkebiskopen Olof Sundby är mycket angelägen att få med det katolska systemet. Som kristen anser jag att vi ska öppna våra dörrar för den enskilde katoliken, men aldrig för dess system.

Tillbaka nu till fredsrörelsen, där man gärna talar om att man skall övervinna mot-

ståndarna. Då kan vi ställa oss frågan vilka som är motståndarna? Jo det är politikererna. Man får en känsla av att fredsrörelsen vill bli en styrande faktor i vårt samhälle. Då ligger vi i så fall nära till att komma under diktatur.

Vi vet att fredsrörelsen har ett märke. Det är först en stor ring, och inne i denna ring finns det ett kors. Tvärbalken i denna är bruten. Det brutna korset är en symbol för hat mot det kristna korset och har varit en symbol för satansdyrkan och svartkonst. Det som är fött av den onde är ont även om det gör gott. Bibeln talar om att satan skall komma förklädd till ljusets ängel, varför skulle inte då detta goda, som människor fångas av, kunna vara en kanal för honom som motarbetar Gud?

Grunden för fred är inte i några yttre strävanden. Först måste människan ha frid med sitt eget inre för att det sedan skall kunna bli en yttre fred. Vi skall inte heller sträva efter fred på denna jord om vi inte kan klara av att ha fred med våra närmaste.

Pröva andarna

Låt oss slå upp Bibeln och se vad som står där, när det gäller en beskrivning av Antikrists ande. I 1 Joh. 4:1-3: "Mina älskade tron icke var och en ande, utan pröven andarna, huruvida de äro av Gud; ty många falska profeter har gått ut i världen. Därpå skolen I känna igen Guds Ande: var och en ande, som bekänner, att Jesus är Kristus, kommen i kött, han är av Gud: men var och en ande, som icke så bekänner Jesus, han är icke av Gud. Den anden är Antikrists ande, om vilken I haven hört, att den skulle komma, och som redan nu är i världen."

Jag tror personligen att det är tre lockbeten som Antikrist kommer att använda sig av bl a nu i sluttiden, vilket kommer att lura in människor i snaror. Då är det sådant som människor behöver, eller längtar efter, som han vill använda sig av. För det första pengar, vidare hunger och så till sist fred. Vi vill inte på minsta sätt li-

da brist på något av dessa områden.

Vi kan som kristna ställa oss en fråga: Varifrån ska freden komma? Först ska vi poängtera här, att freden kommer aldrig ifrån denna värld. Freden för en kristen ska komma ifrån fredens furste, som är Jesus. All annan fred som kommer av denna värld är en förfälskning av den äkta freden.

Vad Sverige behöver idag är profeter, som kan tala om för oss, vad som är fredens källa. Världens fred är inte alls något som har med Bibels fred att göra, utan den fred som arbetas upp genom denna världens furste är dömd till undergång. Det är vad Bibeln talar om för oss. Arbetet för fred i denna värld kommer inte att sluta med fred utan fastmer med krig. Låt oss kristna, leva så nära Gud, så att vi får mer ut av Hans tankesätt i oss!

Bibeln talar om hemska tider i slutet av denna tidsperiod. Vad jag vill ha sagt med detta är, att människans strävan för fred är dömd till att misslyckas. Men när tiden är inne för att fridsfursten skall upprätta fredsriket, då blir det fred.

Vidare kan vi slå upp Bibeln och läsa ifrån Matt. 10:34: "I skolen icke mena, att jag har kommit för att sända fred på jorden... utan svärd."

Låt oss läsa i 1 Mos. 11:1-9. Detta handlar om Babels torn, som man tänkte bygga (vilket jag tror vi kan likna vid fredsrörelsen). Man ville bli enade, för att inte bli kringspidda. Men detta satte Gud sig emot som vi ser i sammanhanget.

Ännu en gång vill jag säga att det som skall lösa problem, skall endast komma ifrån Gud och inte ifrån världen.

Och när det blir aktuellt för Gud att upprätta fredsri-

ket, så kommer det inte att bli genom människor, som är kvar i sitt egna jag, utan det måste ju bli genom människor som är drivna utav Den Helige Ande.

Om vi nu ser på allt det som berör Guds verk, så kan vi se att det ifrån världens sida har varit så, att man har förföljt, eller förvanskat, allt som har kommit från Gud, vilket man inte gör med fredsrörelsen, varför?

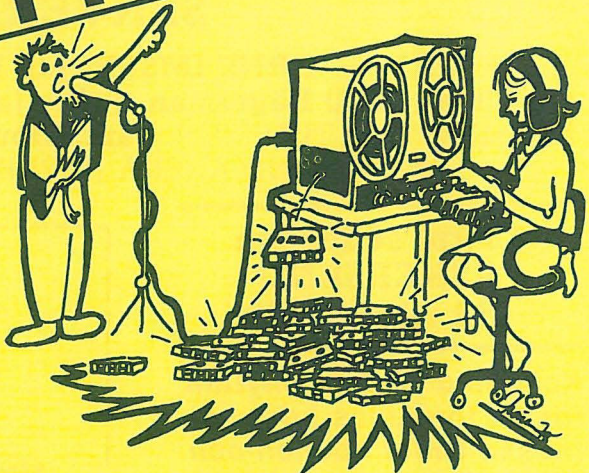
För att bestyrka min tanke, så låt oss läsa ifrån Joh. 15:19: "Voren I av världen, så älskade ju världen, vad henne tillhörde; men eftersom I icke ären av världen, utan av mig haven blivit utvalda och tagna ut ur världen, därför hatar världen Eder."

Men den kristne väntar på det kommande fredsriket.

Låt oss till slut läsa ifrån Joh. 14:27: "Frid lämnar jag efter mig åt Eder, min frid giver jag Eder; icke giver jag Eder den, såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda."

På mångas begäran

MÅNADENS KASSETT kommer igen!

Inspelningar från bibelstudier, väckelsemöten med dynamisk församlingssång, färg- och mærgstark förkunelse, friska vittnesbörd, lovsång och tillbedjan.

Ett kassettband i månaden.

Pris 30:- per band/månad eller helårsprenumeration 330:-/år. (Vill du betala helår: Sätt in 330:- på MRM:s pg 37 50 50-2. Märk inbetalningskortet "Månadens kassett").

☐ Ja, jag vill bli prenumererant på MÅNADENS KASSETT
 Jag vill betala ☐ Månadsvis ☐ Helår

Namn: Bostad:
 Postnr, adr: Tel: /

MRM Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18

MARANATAFOLKETS SOMMARKONFERENS

på Gärdshyttans Gård

9 — 17 JULI 1983

- KONFERENSDELTAGARE FRÅN FLERA VÄRLDSDELAR • GODA INKVARTERINGSMÖJLIGHETER • VACKER NATUR OCH NÄRA TILL HARGEBADEN •

SERVERING • CAMPING

MEDVERKANDE: **ARNE IMSEN**, Jan-Egil Hafsahl, Gunno Andersson, Hans Brynte, Gustaf Jilker, Kjell Hägerman, Folke Jakobsson, Per-Arne Imsen, Tage Johansson, Hans Lindelöw. Från TUNISIEN: **Fam. Moussa Abna Aissa**, Robin Widén, Gitte Christensen. Från DOMINIKANSKA REPUBLIKEN: **Stina Fridolfsson**, Marcos Estéves.

**13 km söder om
ASKERSUND
vid riksväg 50**

Kom med till Gärdshyttan för att fördjupas i det profetiska Ordet i bönen och församlingsgemenskapen. Inbjud vänner och anhöriga att delta i konferensen. Ett rikt barnprogram, passning för de minsta och miljö som är idealisk för bad och camping gör konferensen på Gärdshyttan till familjens speciella konferens.

HÄR KAN DU ANMÄLA DIG!

☐ Jag önskar deltaga hela tiden	☐ Jag bor i medfört tält
☐ Jag deltagar följande datum	☐ Jag bor i campingvagn
☐ Jag färdas i bil	☐ Jag önskar äta alla måltider
☐ Jag färdas med tåg	

Sänd kupongen till:
Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar. Tel. 0583/707 00

Namn _____

Adress _____

Postnr/Postadr. _____

_____ Tel. _____

AVSER

.....st vuxna

.....st barn

forts. fr. sid. 9 ETT FRITT FOLK

utom var de slavar på ett främmande territorium dit de hade blivit bortförda. Och nu skulle det alltså finnas en Gud som ville förankra sitt namn bland dessa krälände, förödmjukade, förnedrade slavar? Det var ju helt otänkbart.

Identifikation

Herren säger: Släpp mitt folk! *Mitt folk.* Jag måste stanna inför det här uttrycket. Identifikationerna är så ohyggligt svåra i vår tid. Invandrare, utvandrare, flyktingar jagade från sitt fosterland söker sin identitet. När de finner någon med samma hudfärg, språk och vanor samlar de sig och blir kolonier i ett land där de är främlingar. De enas, förenas, sjunger de gamla sångerna och läser de gamla böckerna och så blir de ett folk med gemensamma kännetecken.

Det finns i den här tiden ett folk som heter GUDS folk. De skiljer sig från alla andra folk. De går, i tiden, okända och anonyma. De söker gemenskap med sitt eget folk. De finner varandra. Så blir de kolonier, Guds folk i tiden, som upplever det angeläget att markera sin identitet för att inte sugas upp av världen.

Älska inte världen, sade Jesus. Världen har en oerhörd attraktionskraft som appellerar till oss. Jag skulle önska du kunde förstå vilken fruktansvärd kamp människan här haft i alla tider att genomskåda skenet och sätta rätta definitioner på allt det som världen representerar.

Världen är ingen opersonlig kraft. Den tar personlig gestalt och väddar flirtande och pockande på oss.

Vi kan inte övervinna världen med våra beslut eller vår moral. Det ända som kan övervinna världen det är vår tro. Jesus säger: *"Jag har övervunnit världen"* och *"jag har tagit er ut ur världen"*. Det finns en kraft som är starkare än världen och som griper tag i oss och för oss ut. Ut till Kristus ut-
anför lägret för att vi skall bära hans smälek.

Korslös härlighet

Världen erbjuder sin härlighet, sin makt för självförverkligande, men den korslösa härlighet som satan representerade får genom Kristi golgataseger sitt slut. Han träder fram efter uppståndelsen och säger: *"Mig är given all makt i himlen och på jorden"*.

Det är fantastiskt att veta att Gud i alla tider har haft ett folk. Oberoende av hur bedrövt det har sett ut, har Gud haft ett folk till vilket han har knutit sitt eget namn.

Jesus säger: *"På denna klippa skall jag bygga MIN församling"*. Församlingar finns det gott om, nationer finns det gott om, men det finns ett folk till vilket Gud har knutit sitt namn. Det handlar om ägande- och dispositions-

rätt.

Har du gjort följe med Guds folk? Träd in i Herrens här! Kom med i befrielsekriget! Ge ditt liv för kampen och uppgörelsen med världen på alla nivåer, politiskt, kulturellt och religiöst, för att utbreda Guds rike på jorden.

Tiden hastar. Herren kommer. Maranata!

CHRISTINA IMSEN sjunger evangelium. Volym 4

ISAK OCH REBECKA

LP-skiva:
MRL 2117 Stereo

Sida A: ISAK OCH REBECKA / JESUS, TACKSAM JAG ÄR / DET ÄR SKÖRDETID / EN STRÖM AV LIV / EFESUS / COME AND FOLLOW

Sida B: VEM KAN SKILJA DIG / MEN ETT JAG VET / MANNEN FRÅN GALLILEN / GUD HAR EJ BESTÄMT / JERUSALEM / DET KRIGET FÅR ALDRIG STANNA

C:a pris kr. 50:- (inkl moms)

Finns på kassettband med beteckningen: KB 117

Pressens recensioner

"Ett föredömligt lugnt framförande karakteriserar Christina Imsens sång. Musiken är också njutbar — även för icke rockälskare."

Jönköpings-Posten

"Det är något personligt och öppet över hennes sätt att tolka den andliga sången."

Smålands Dagblad

"Det är vackra meningsfyllda sånger, framförda med en mjuk och behaglig röst till skönt ackompanjement."

Blekinge Läns Tidning

"Hon är en underbar sångerska med färgstark röst. Sångvalet är bra och texterna är evangeliskt starka."

Dagen

"Hon är utrustad med en engagerande och innerlig röst. Det är en medryckande rytm i melodierna. Man kan inte missta sig på den väckelses grund på vilken Christina Imsen står."

Bergslagsposten

"Christina Imsen har en mjuk och innerlig röst. En riktigt härlig skiva att lyssna till — för den som älskar kristen sång och musik."

Smålands Folkblad

"Christina har en så vacker röst och sjunger med så fin känsla för budskapet och den musikaliska stilen. Man blir glad av att lyssna."

Göte Strandsjö i Hemmets Vän

Kassetten finns även inspelad på norska och spanska.

Beställ från Box 12001, 700 12 Örebro, Tel. 019/23 43 18

Forts. fr. sid. 17

Naturvetenskap och skapelsetro

försöker sedan att förklara fenomenet skapelsetro och skapelsetroende i politiska och socialpsykologiska termer. Kontentan av det hela är att den som tror på bibelns skapelseberättelse på det sätt som Jesus och apostlarna bevisligen gjorde han är politiskt och moraliskt suspekt.

Vad det kan innebära att stå för skapelsetron för elever och lärare i dagens svenska skola kanske man kan få en aning om när man läser biologilärarnas organ "Biologen" nr 2, 1982. Det är 1:e statsgeologen Jan Bergström vid Sveriges geologiska undersökning (SGU) i Lund som under rubriken "Revolution i evolutionsläran" försöker förklara varför de felande länkarna är felande. Då detta är ett mycket kraftfullt argument för ska-

pelsetron ser sig statsgeologen föranlåten att med diverse förklenande omdömen bemöta de skapelsetroende: "Man måste vara blind och koppla bort logiken fullständigt för att inte inse att evolutionen är ett faktum, motsatsen är lika befängd som att tro att månen är en ost som hänger i ett snöre. Tyvärr är emellertid ett förnekande av fakta målet för den förljugna svartkonst som utövas av kreationisterna".

Jag har här tagit med de här mot skapelsetron och de skapelsetroende fientliga citaten för att belysa de svårigheter som en ung kristen idag har att möta i skola och samhälle och för att betyga vilket behov det finns för en sant kristen undervisning i detta ämne. Nu är inte alla evolutionister, åtminstone inte vid varje tillfälle så arroganta som ovanstående ci-

tat ger intryck av. Jag vill citera några evolutionister som uttrycker tvivel på sin tro. Låt oss börja med själveste Darwin:

"Det har inte kunnat beläggas att någon enda art har förändrats till en annan" (Charles Darwin ur "My life and letters")

"Att antaga att ögat med alla sina oefterlikneliga anordningar för att reglera fokus för olika avstånd, för att anpassa sig till olika ljusstyrkor, och för att korrigera för sfäriska och kromatiska avvikelser, kunde ha formats genom naturligt urval, tycks vill jag fritt medge, i högsta grad absurt". (C. Darwin "Arternas uppkomst" kapitlet "Svårigheter")

"Det patetiska är att vi har vetenskapsmän som försöker bevisa evolutionen som ingen vetenskapsman kan bevisa". (Dr. Robert A. Millikan (Nobelpristagare och känd evolutionist))

"Klippornas vittnesbörd är avgjort emot evolutionister" (Sir William Dawson, berömd kanadensisk geolog.)

De här citaten och många andra finns sammanställda i en bok av den engelske forskaren M. Bowden, "The Ri-

se of the evolution Fraud" (Uppkomsten av evolutionsbedrägeriet) som varmt rekommenderas till den som vill studera det märkliga historiska skedet när evolutionsläran blev ledande samhällelig dogm. För den som bekantat sig med de märkliga turerna vid evolutionslärans "maktillträde" och något har lärt känna motiven hos de män som var redskap vid dess introduktion är det inte långsökt att se paralleller med Lucifers önskan att härska. Han som Jesus kallar för lögnens fader. Vi har skäl till att påminna oss Ef. 6:12 "Ty den kamp vi har att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och världshärskare, som råda här i mörkret mot ondskans andemakter i himlarymderna".

Det är min avsikt att i kommande nr av MR redogöra för skapelsetron. Ämnet är omfattande och vi har inte ännu svaret på alla tillvarons gåtor, "Vår kunskap är ett styckverk" Rom. 13. Kanske har du någon fråga i ämnet, hör av dej så skall jag försöka ge svar.

MARANATAKONFERENS I FALUN

Väckelse-, frigörelse- o. missionsmöten

i IOGT-NTO-lokalen, Ö. Hamng. 1. (vid Faluån, mitt emot muséet)

Onsd. 11/5 **19.30** Kristi Himmelfärdsd. **11.00, 15.00 o. 19.00**

ARNE IMSEN tillsammans med en stor skara vittnen och sångare från hela landet medverkar.

Forts. fr. sid. 7

NY SKOLLAG

Statsrådet Bengt Göransson:

— Herr talman, skolplikten i Sverige gäller för barn som är bosatta i riket. Och det är grundläggande. Det finns ju också möjlighet för barn att befrias från skolgång genom att beredas enskild undervisning i hemmet eller annorstädes. Enligt den 35:e § i skollagen. Jag vill i det här sammanhanget

framhålla att det i departementet pågår ett arbete med en ny skollag. Och i samband därmed så kommer också frågor om denna så kallade enskild undervisning att tas upp.

Vi räknar med att kunna lägga en proposition med förslag till en ny skollag i riksdagen under hösten '83. Till de synpunkter som Margareta Palmquist därutöver framför så vill jag beträffande skolpengen bara säga att den ju av flertalet seriösa debattörer som tar upp den så anser man inte att skolpengen skall vara helt vill-

korslös. Men i debatten har det också förekommit synpunkter som har fått en att föreställa sig att det skulle vara ett slags generellt medgivande att disponera gemensamma resurser för barnens skolgång oavsett hur skolan såg ut. När det gäller de aktuella skolfrågorna då kan jag bara beklaga att grupper i samhället har en så stark strävan att avskilja barn från Sverige, från svenskt samhällsliv, från svensk samhällsgemenskap att det leder till en utveckling att man låter barnen flytta ut.

Jag kan möjligen se i de presentationer som har gjorts närmast en önskan att demonstrera avsikten att söka tvinga fram en upplösning av den skolordning vi har i Sverige. Men jag vill i det sammanhanget då slå fast att denna strävan efter att vilja avskilja barn från en svensk samhällsgemenskap som uppenbarligen ligger bakom. Den får inte leda oss till ett avskiljande i Sverige genom att ändra de principer vi har för de fristående skolorna.

Är överläggningen avslutad — Svaret är Ja.

ANSLAGSTAVLAN

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 44 10 05 - 6
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30 - 9.00 • Tors 8.30 - 9.00, 20.30 - 21.00 • Fred 20.30 - 21.00 • Lörd 22.30 - 23.00

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Tisd 8.30 - 9.00, 20.00 - 20.30 • Torsd 8.30 - 9.00 • Lörd 21.00 - 22.00

Postadress: Flyttblocksvägen 14, 161 70 Bromma
Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro: 48 64 65-8

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimshem** hotell

Studio för närradio
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm
Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsg. 108, Box 3084, 161 03 Bromma
Telefon: 08 - 37 49 00, 37 58 31

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön på Humlegården • Sönd 11.00 på Humlegården, 18.00 Väckelsemöte (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50 - 2
Telefon: 019 - 964 72 el. 019 - 964 97

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro
Telefon: 019 - 11 44 19

MIDSOMMAR-KONFERENS i HABO

(17 km nordväst om Jönköping)

Midsommarafton 19.30

Mids.d. o Söndagen 26/6

11.00, 15.00 och 19.00

Medverkande från hela landet.

För ytterligare information, ring

036/11 19 96.

OSLO

Post- och besöksadress: Nyhus, 2760 Brandbu, Norge.

Telefon: 00947 - 60 311 99, 60 300 50

STÖD missionen i Dom. rep. och Tunisien

Pg 44 10 05-6

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping, Villa Lübeck, Hjälvägen, 566 03 Habo

Telefon: 036 - 11 19 95 el. 462 18

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping
Telefon: 036 - 11 19 95, 11 19 96

MALMÖ

Mötestider: Sönd 11.00 i Ekeby (I övrigt ring för information tel. 042 - 77 682, 76 888)

Besöksadress: Truedstorp S 28, 260 51 Ekeby

Telefon: 042 - 77 682, 76 888

Postgiro: 58 32 01 - 9

Radio Maranata, 90,2 MHz:

Telefon: 040 - 15 77 71

Bellevuebageriet, närbutik; Geijersg. 55, Malmö

Telefon: 040 - 15 77 71

GÄRDSHYTTAN

(13 km söder om Askersund)

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30

Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar

Postgiro: 43 29 81 - 9

Telefon: 0583 - 707 00, 707 62 (kontoret)

Pilgrimshem, Gärdshyttans Gård, 696 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Askersunds-Grillen

Telefon: 0583 - 102 54

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bön • Torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30, Sönd 15.00 Väckelsemöten

Adress: Warfvingsska Villan, Apotekargatan 17 413 19 Göteborg

Telefon: 031 - 41 48 08

Postgiro: 41 43 63 - 2

Radio Maranata, 94,9 MHz

Telefon: 031 - 41 48 08

LINKÖPING

Mötestider: Tisd. 20.30 Bibelstudium • Torsd. 19.30 Väckelsemöte • Lörd. 20.30 Bön

(Annonser: Onsd. i Östgöta Correspondenten)

Post- och besöksadress: Jakobslands Gård

590 60 Ljungsbro

Postgiro: 97 21 85 - 3

Telefon: 013 - 635 00

VÄLKOMMEN TILL MARANATA-TÄLTET I SVEAPARKEN - ÖREBRO 17 - 23 MAJ

Tisdag - Fredag 19.30 Väckelse- o. Frigörelsemöten

PINGSTKONFERENS med deltagare från hela landet.

Pingstafton 19.30, Pingstdagen o. Annand. 11.00, 15.00 o. 19.00

För ytterligare information eller bokning av logi ring: 019/964 97

MARKNADER

Våren är här!

TORGMÖTEN

TÄLTMÖTEN

Våren är här. Naturens grönska spricker fram. Fåglarna som flydde för kylan kommer tillbaka. Tjälarna går ur jorden och människorna tinar upp av solen och värmen.

Våren ger också en ny skjuts åt evangelisationsarbetet. Nu ligger många rika möjligheter framför. Tältmöten, torgmöten och marknader i hela vårt land (och även i andra länder).

Vi förbereder oss genom våra förböner för samlade, koncentrerade insatser med ett mål i sikte — människors befrielse och frälsning.

Just nu planeras för konferens i Falun, Kristi Himmelfärdsdag, och direkt därefter tältmöten och pingstkonferens i Örebro. Vänner från hela landet inbjuds till laddade väckelsemöten under tältdukarna.

I midsommarhelgen blir det Maranatakonferens i Habo och under hela våren och sommaren kommer olika team att resa runt på marknader med skivor, kassetter, litteratur och bröd från storfamiljernas bagerier. Det blir tältmöten i Stockholm och konferens i Gärdshyttan med många internationella gäster.

Men utan förbön äger ingenting av detta substans eller genomslagskraft. Käre förebedjare, din uppgift är stor och outhärlig och Gud skall löna din trohet en dag med rättfärdighetens segerkrans. De som har fört de många till rättfärdighet skall lysa såsom fästet lyser.

Vi mobiliserar, höjer vår beredskap och är på plats till drabbningen. Segern är vår i Jesu namn!

